

Oázis

Akkor is
szeretlek

Aludd ki magad!
Szerető közösségben
Az én emberem eredeti egyéniség
Erős kötelék
Munkahelyen is házastársak

2012/1.

„LEGYÜNK ESZKÖZÖK ISTEN KEZÉBEN“ (JOSEPH KENTENICH)

Szeretettel hívjuk 2012. július 7-én Óbudavárra, a Schönstatt Kápolnába, hogy együtt emlékezzünk Oszvári Csabára, halálának harmadik évfordulóján.

Az együttlétünk célja, hogy közelebb kerüljünk annak megértéséhez, hogy mi Isten akarata és üzenete Csaba életében és életművében.

A programok 14.30-tól kezdődnek:

kiállítás megnyitó
megemlékezés
Szentmise

Kérjük, hogy ha a kiállításhoz vagy a megemlékezéshez, Csaba személyéhez kötődő tárgyi vagy szellemi emlékekkel, fotóval szívesen hozzájárulna, akkor jelezze ezt Oszváriné Ramocsai Imrinek.
tel.: 0620 7704331
email: ozsvaricsaba@gmail.com

A szervezők/ III. Szövetségi évfolyam

Örömvadászat

Meg tudom-e szabni a gondolataimnak, hogy merre induljanak? Gyakorlat teszi a mestert.

Szoktatom magam a jóra...

Több gyermekünk közül nagyobbik lányommal megszaporodtak a nézeteltérések, olykor heves viták és harcok dúlnak köztünk, nagyon bánt, hogy tombol köztünk a meg nem értettség.

Egyik nap is durcásan, rossz hangulatban érkezett haza, nekem sem volt könnyű napom a munkahelyemen. Vár rám még a vacsorakészítés, a kisebbiktől a földrajz kikérdezése... Elhatározom, hogy mégis felvidítom. Nem sikerül jókor és jól kérdezni, bosszankodik, leforráz a szemtelenségével. Érzem, hogy nem érdemes a küzdelem kesztyűjét felhúzni... – „látom rossz napod volt” – mondom, és adok egy puszit a feje búbjára. Nem szól semmit, kimegyek a szobájából. Hagyom, hogy hasson a gombaságára adott nyugodt válaszom. Fontos, éreztessem vele, hogy szeretném az eddigi türelmetlenségeimet, rohanásomat jóvá tenni, feléje fordulni, amikor nehézsége van. Persze ez nem megy egyik pillanatról a másikra...

Ha sikerül erőt venni a hirtelen jött indulaton, ez csodákra képes két ember között.

Negyedórával később kijön hozzám a konyhába, és nyugodt kedves hangon mesélni kezdi, mi volt a nap folyamán vele, miért rossz a kedve. Készítek valami finomat a vacsorájához, és érzem a

melegséget, ami annak kapcsán tölt el, hogy sikerült egy apró napi csatát megnyernem. Lányom pedig fürdik a csak rá fordított figyelmem melegében, és egy lépéssel közelebb kerülünk ahhoz, hogy elsimuljanak kapcsolatunk hullámai...

Olykor nehéz felfedezni életünk eseményei mögött az Atyát, mert ha rendben csörgedeznek dolgaink, az olyan természetes, hogy elfelejtünk hálát adni érte, ha meg a fáradtság és a rossz pillanatok együtt állnak, nehéz megragadni a jót.

Érdemes békeidőben gyakorolni az örömvadászatot, akkor a nehézség idején is könnyebben megy a pozitívumok megtalálása...

Tartalom

Örömvadászat.....	3	Hírek	51
Tartalom	4	Fiatalok Oázisa	56
Esszé	5		
Életünkben.....	7		
Frissítő	23		
Kentenich atya tanításából.....	24		
Tedd könnyűvé	26		
Női rovat	29		
Férfi szemmel	33		
Az élet delén.....	35		
Élő háziszentély.....	37		
Gyermeknevelde	39		
Kincsesláda.....	42		
Szentély év.....	46		
Oázis konyha	47		
Gólyahír.....	48		
Van/Nincs boruk!.....	49		
Gyerekszáj.....	50		

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2012. március, XXII. évf. 1. (65.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Andai Anikó, Balogh Ákos és Balogh-Palásthy Anna Mária, Batta Nikolett, Bodó Márton és Rita, Csabai Barbara, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy István és Cili, Endrédy Gábor, Fehér Zoli és Marika, Geiger Reni, Gódnány Róbert és Rita, Guld Veronika, Gyuk Balázs és Katus, Joó Enikő, Kárpáti Attila és Évi, Kiss Ádám, Kozma Judit, Komáromi Mari, Lőw Péter és Helga, Mészáros Zsuzsa, Mosoni István és Kati, Nádudvari András és Rita, Perei Gábor és Nóra, Radnai Petra, Sallainé Karikó Éva, Oláh István és Éva, Oszoli Márti, Schumicky Ildikó, Szabó Bálint és Anna, Ther Tamás és Ther-Illessy Zsuzsi, Török Orsolya, Varga Erika, Vértesaljai János és Vali, Vidra Zoli és Rita, Wangler Ottó és Kati, Weeber Saci, Zajkás Péter, Zemlényi Csaba
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Képszerkesztő:** Lőw Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Címlapkép:** Ramocsai Fanni Karolina: Édesanyám és testvére
- **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

A szeretet növelésének öt módja

A Jóistennek az a terve, hogy növekedjünk a szeretetben. És mi azonnal érezzük, hogy ezen a területen van mit tennünk. Ha lehet azt mondani, itt nemcsak a Jóisten dolgozik. Ebben a tervben a Jóisten újra és újra megszólít bennünket, és választ vár. Sok lehetőséget ad, és várja a választunkat. Mindig az a célja, hogy növekedjen a szeretetünk. Ez érdekes! Az első feladat, az első meghívás arra, hogy növekedjünk a szeretetben, így hangzik: **Aludd ki magad!** Aki jól aludt, az jókedvű; és aki jókedvű, annak könnyebb szeretni. A legjobb ördögök terve a mai korban az, hogy az embereknek mindig, nyughatatlanul dolgozniuk, csinálniuk kelljen valamit, és amikor lenne egy kis idejük pihenni, akkor még tévénniük, beszélgetniük kelljen, és így túl keveset alszanak. Ezért a Jóisten tervében az első feladatunk az, hogy kialakítsuk magunkat, ha növekedni akarunk a szeretetben!

A második feladat: **örülni.** Megtálatni a szép eseményeket, és egy kicsit elidőzni bennük. Akinek a szívében öröm van, az tud szeretni. Mi volt szép? Mi volt jó? Visszaemlékezünk és észrevesszük, hogy valamely tapasztalatunk mögött a Jóisten áll. Schönstattban így mondjuk: az élet Istene. Ő állt e szép dolog mögött, és ajándékozta ezt nekünk.

A szeretetben való növekedés harmadik módja: valamit jól csinálni, **jól dolgozni.** Akinek sikerült egy munkája, az jókedvű. Lehet ez a diáknak egy is-

kolai munkája; vagy az anyának az otthoni főzés, takarítás... Ha jól sikerült a munkánk, akkor jókedvűek vagyunk, és jobban tudunk szeretni.

A negyedik: **elfogadni a nehézségeket.** Növekszünk, ha egy megpróbáltatásban erősek vagyunk és szeretünk.

Ily módon lassan-lassan meglátjuk, hogy az ötödik is fontos: **a szenvedés.** Vannak dolgok, melyeken nem lehet változtatni. Vannak olyan dolgok, amelyeket csak elszenvadni lehet, és odaadni a Mennyei Atyának. Ez is munka, a szenvedés! Végül is levetjük a büszkeséget, ha átélünk ilyen helyzetet. De ez is erőt ad. Tehát nem panaszkodunk, hanem hordozzuk a szenvedést, amelyen nem lehet változtatni. És akkor jó!

Tehát az a Jóisten terve, hogy az életünk a szeretet iskolája legyen. És újra és újra gyakoroljuk a szeretetben való növekedést.

A szenvedésről és keresztről beszélünk, a keresztről az életünkben. Kedves Barátaim, ez nehéz dolog, nem megy könnyen. Személyes tapasztalatom szerint általában nem értjük, és nem tudunk rögtön válaszolni a Jóistennek a keresztre. Általában nem sikerül mindjárt elfogadni, több évre, néha a fél életre van szükségünk ahhoz, hogy végül boldogan tudjuk mondani: Igen, Atyám!

Ha tehát az életünkben van kereszt, fájdalom, szenvedés, akkor hasonlóak leszünk Jézushoz, kapcsolatba kerülünk Jézussal. Hasonlóképpen, mint a Szűzanya a kereszt alatt, aki együtt szenved-

dett Jézussal. Így az odaadásunk tisztább, önzetlenebb lesz.

Nézzék, Barátaim, ha a Jóistennel való kapcsolatunk szép és örömteli, akkor kit keresünk? Sokszor önmagunkat keressük! És azért a Jóisten, amikor azt akarja, hogy igazán odaadjuk Neki a szívünket, küld egy szenvedést. Megértjük, és azt mondjuk: Atyám, ez fáj, fáj, de Neked szabad! Akkor a szívünkben egy kis mosoly születik. Szenvedünk, de egy kicsit mosolyogva szenvedünk, és azt mondjuk: Hát, Atyám, ez igazán fáj! Jaj, de kemény az életem! Az

Atya akkor azt mondja: Jó, Barátom, most Jézussal együtt vagy a keresztfán, és így sokat tudsz segíteni másoknak. És a szereteted tisztább lesz. – És, Barátaim, tréfásan mondom – így folytatja a Jóisten: Akarod, hogy elvegyem ezt a szenvedést? Akarsz megint csak örülni? Jó, de akkor ez a gyümölcs (hogy növekszel a szeretetben; hogy segíteni tudsz a többi embernek) nem lesz. Akkor azt válaszoljuk (megint tréfásan mondom): Hát Jóisten, ismersz engem! Természetesen szívesen vagyok a keresztfán! Kedves Barátaim, a kereszt a mi utunk.

Ez nehéz dolog. Miért? Barátaim, ez nehéz dolog, mert ha a Jóisten szenvedést akar nekünk adni, akkor sokszor ez a szenvedés, kereszt a kapcsolatunkban van. Tehát nem olyan szenvedés, hogy fáj a fejem vagy fogam, hanem a kapcsolat

lat fáj. Ismerek egy igazi szent családot, ill. házaspárt, akik

nagyon gyümölcsözőn dolgoznak Isten országában, de újra és újra nagy nehézség van közöttük, szenvednek egymástól. Mit lehet itt tenni?

Csak annyit: itt van Jézus köztünk! Amikor szenvedünk a társunk miatt, itt van Jézus köztünk. Természetesen a társunk is szenved attól, hogy ilyen. Természetesen attól is szenved, hogy nem tud megváltozni. Ez nehéz dolog! De, Barátaim, itt van Jézus köztünk! Ebben az esetben nem sokat beszélünk, de a

hitben újra és újra azt mondjuk: itt van Jézus köztünk! A Szűzanya vezet minket, ő gondoskodik arról, hogy ne dobjuk ki a társunkat a szeretetünkéből. Ez fontos! Ez a hit, hogy a Szűzanya megtart minket a szeretetben, tehát megmaradunk egymással. De erről nem sokat beszélünk. Barátaim, ebben az esetben nem kell sokat beszélni, mert ez nem segít. Hanem kitartani, és azt mondani a társunknak: melletted maradok! És azt is szabad mondani: itt van Jézus köztünk! Ha jól látom, ez a legnagyobb ajándék, ha a Jóisten meg akarja ezt adni nekünk: szenvedni és tovább szeretni.

(15 perc szeretet, P. Tilmann Beller előadásaiból összeállította dr. Csermák Kálmán és Alice, szerkesztett változat, Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány Óbudavár, 2004)

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

(Mt. 18,20)

Jézus fenti mondatát elementárisan, s egyben végtelenül meghatódva tapasztaltuk meg mostanában. Jó barátaink 11 éves kisfiát nagyon súlyos baleset érte otthon. Mikor rátaláltak, semmilyen életjelet nem mutatott. Édesanyja, csodálatos lélekjelenlétének köszönhetően azonnal elkezdte az újraélesztést, és egyéb tekintetben is a legokosabban járt el. A mentősök kiérve nagy küzdelemmel helyreállították a keringést, majd lélegeztetve elszállították a kisfiút. Az édesapa még gyorsan telefonált pár embernek, és imát kért. Nagyon nagy lelkiert mozgósít, ha egy kisgyermek kerül komoly bajba. Sokan voltunk azon a délutánon, akik összehívva a teljes családot, a rózsafüzért imádkoztuk. Előkerültek a régi imakönyvek, a Mária-litániák, a Mindenszentek litániája. Közösségeinkben pillanatok alatt megszerveződött a segítség rendje, ki mikor főz, vásárlás, gyűjtés (hosszú táppénzre számítottunk).

Nehéz napok következtek. Hallottuk, hogy az orvosok mindent megtettek a kisfiú megmentéséért. A szülők iszonyú nehéz pokoljárásuk közben elképesztő tanúságot tettek hitről, bizalomról, kitartó türelemről. Az édesanya meséket mesélt a kómában lévő kisfiúnak és beszélt hozzá, hívogatta, a testvéreket sorolva. Mindent elmesélt neki, azt is, hogy sokan imádkoznak érte, és várják nagyon vissza.

Következő asszonykörü alkalmunk 18-án, a szövetség napján volt, Szent Margit és Piroska ünnepén, amikor kb. 25-en imádkoztuk a teljes rózsafüzért a kisfiú gyógyulásáért. Épp a végére értünk, mikor megcsörrent egyikünk telefonja, és azt az SMS-t kaptuk az édesapától, hogy ébredszik a kómából. Hálából folytattuk az imát az Irgalmasság rózsafüzérével.

Közben ámulattal és megilletődve gondoltam arra a sokszor megtapasztalt, de most különösen nagy csodára, hogy egy olyan szerető közösségben élünk – élhetünk Isten kegyelméből –, amelynek jóban-rosszban annyira együtt dobban a szíve.

Lassan elkezdett derengeni a fény. Nagyon-nagyon hálátelt szívvel köszöntünk meg minden apró javulást. Napról napra, apránként jöttek a hírek: visszatért a spontán légzés... szavakat suttog...

kinyitotta a szemét, de még „messze van”. Aztán egyszer csak a kérdésre jött a válasz: Kit szeretsz legjobban? „Anyát.”

Ezt már meg kellett könnyezni. Úgy éreztük, Isten itt áll egészen a közvetlen közelünkben... Azóta folytatódott a javulás, s a rehabilitáció is olyan szépen halad előre, hogy egy hónap után a kislegény holnap iskolába mehet!

Köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának a csodát. Egy végtelenül aranyos, tehetséges, göndör hajú, bájos kisfiú visszajött közénk.

*Bővebben Somáról:
<http://hugaufsoma.blogspot.com/>*

Mennyire szeretlek!¹

A koncert végén az együttes dobosa a mikrofonhoz áll, és belekezd egy Eric Clapton számba. Érezzük, hogy most a feleségére, Évire gondol, s arra, mennyire szeretik egymást. Akkor is, ha nem könnyű az életük.

Az első szülésnél kezdődött. Persze ez csak utólag ennyire nyilvánvaló. Akkor csak egy sejtés volt, hogy a különösen nehéz szülés után már nem lesz Évi a régi. Az a nagy fájdalom a jobb lábában...

Másnap, már lázasan kérdezte a szülészorstól a furcsa érzésről, de csak azt a választ kapta, hogy „ó, ez nagyon nehéz szülés volt”. Lassan-lassan

jött helyre a kismama, és a korábban olyan fáradhatatlan, kitartó nő már nem győzött egy tollasmeccset végigjátszani a férjével, holott korábban órákon át ment a játék. Aztán jöttek a hétköznapiak: hol jobban, hol rosszabbul. Néha már a babakocsis séta közben le kellett ülni. A furcsa az volt, hogy nem fájt Évi jobb

lába, inkább mintha az erő elment volna belőle. Rengeteg félelmet, szorongást hozott ez az állapot, hol fogy el az erő, mikor nem fog tudni továbbmenni, ha za fog-e érni? Már nem szívesen ment le az utcára. De mivel kezelhetőnek tűnt a jobb láb gyengesége egy tíz perces pihenéssel, Évi azt gondolta, nem kell olyan komolyan venni ezt, biztos csak a szülésvárandósság utóhatása, majd elmúlik.

Évi elsősorban ajándék számára, és az, hogy feladatokat is kapott vele, másodlagos

A második gyermek világrahozatala után rosszabb lett a helyzet, különösen a szoptatás negyedik-ötödik hónapjában. Érezték mindketten, Évi és Attila is, hogy valami nincs rendben. A fia-

tal anyuka arra gyanakodott, hogy talán nem eszik rendesen, azért ez a gyengeség, talán minden nap friss péksütemény kellene. Férje attól fogva minden nap hozta a friss pékárut. De sajnos ez nem segített.

A harmadik szülés után már nyilvánvalóvá vált, hogy tenni kell valamit. Ebben az időszakban már gondot okozott a

napi munka, a gyerekek körüli teendő elvégzése. Aztán mikor Évi tanítani kezdett heti pár órában, az iskoláig vezető húszperces séta közben minden alkalommal elesett. Elég volt egy apró kavics, és teljes hosszában elterült a földön. Nem értette, mi lehet ez, miért nem működnek rendesen az izmai. Amikor egy kirándulás alkalmával egy hegy tetején olyannyira nem mozdult a lába, hogy nem tudott lejönni, világossá vált a házaspár számára, hogy orvoshoz kell fordulni. Néhány vargabetű után szerencsére találtak egy jó szakembert, aki hamar rájött a probléma okára. A hét éve tartó folyamat diagnózisa megdöbbentő volt: sclerosis multiplex. (Ez egy krónikus, potenciálisan rokkantsághoz vezető betegség, amely a központi idegrendszert, azaz az agyat és a gerincvelőt érinti.) Bár rémisztgették őket, hogy erre bizony rá szokott menni a házasság, ők nem adták fel.

Mikor arról kérdeztük őket, hogyan reagáltak erre a helyzetre, Attila azt felelte, hogy még ma is emlékszik arra a pillanatra, amikor végigfutott rajta, hogy ez egy gyógyíthatatlan betegség, és Évi meghalhat. De most is úgy gondolja, hogy a feleségével, egy óriási ajándékot kapott az Istentől. A nehézségek ebbe teljesen beleférnek. Ez a történet nem is most kezdődött, hanem amikor Attila 27 éves egyetemistaként rájött, hogy már nem a lányok után kellene járni, hanem az igazi társát megtalálni. Olyan intenzív imaéletet kezdett élni, amit korábban nem, mert megsejtette, hogy egyedül nem fog boldogulni ezzel a dologgal. Kérte Istent a feleségének megtalálásáért, s úgy érezte belső bizonyossággként, hogy az Atya rábólintott. Úgy is tartja számon

Attila ezt az időszakot, mint a második, a felnőtt megtérés idejét. Évi elsősorban ajándék számára, és az, hogy feladatokat is kapott vele, másodlagos.

Amikor a Kárpáti házaspár harmadik gyermeke is óvodás lett, Évi visszament dolgozni az egyetemre, ahol korábban doktorált. Mivel állva dolgoztak a laborban, ez a mindennapos házimunkával együtt annyira megterhelő volt, hogy Évi egy hónapon belül kórházban kötött ki. Nyilvánvalóvá vált, hogy vegyészként nem tud többé dolgozni. Főnökét dicséri, hogy lehetőséget kapott rá, hogy otthonról, interneten keresztül dolgozzon tovább a szabadalomkutató területén. Ilyen állapotban kopogtatott hozzájuk a negyedik gyermek.

Évi orvosa egyből a terhesség megszakítását javasolta, hiszen a fiatalasszony állapota valószínűsítette, hogy egy újabb szülés Évi számára a kerekesszéket jelenti.

¹ Részlet Eric Clapton: Wonderful tonight számából.

Az anyuka számára ez nem volt kérdés, új orvost kerestek, és 2004-ben megszületett a legkisebb fiuk. A betegség valóban fellobbant a kicsi világra jövele után. Gyakran jöttek shubok (hirtelen, erős állapotromlással járó időszakok), majd mire a negyedik fiúcska három éves lett, Évi kerekesszékre kényszerült. Lelkiismeretes orvosa időről-időre új lehetőségeket kínált, és amikor nem működött, tovább gondolkodott. Ennek köszönhetően több kezelési módot kipróbáltak, s Évi állapota nem romlott, sőt, mintha néhány apró dolog javult volna. Például ma már egyedül be tud szállni az autóba, nem kell segítség a fürdéshez. Bízunk benne, hogy ez a lassú javulás tovább folytatódik!

Számomra hősies, ahogy ezt a helyzetet Évi és Attila kezeli, ahogy mosolyogva, teljesen nyugodtan beszélnek erről a nehéz keresztéről. Hiszen egy betegséget rengetegféleképpen lehet viselni. Példaértékű az ő csendes, kiegyensúlyozott helytállásuk. Arról kérdeztem őket, hogy mi ad erőt Nekik ehhez a küzdelemhez.

Egybehangzóan válaszolták, hogy erejük egyfelől a házasságukból fakad, valódi társai ők egymásnak. Bizonyosságuk, hogy a kapcsolatuk Isten akarata. Az, hogy őszintén tudnak beszélni egymással, élő szeretetkapcsolat van

köztük, szeretnek együtt lenni, erőt ad a mindennapokhoz. Azáltal tudják ezt a betegséget hordozni, hogy nagynak látják a másikat, mélyen szeretik egymást, és azt figyelik, hogy mi szolgálja a társuk javát. Ha egy házasságnak lehet jelmondata, akkor az övék ez lenne: szeretni a másikat, bármi történik.

Évi csendesen azzal folytatta, hogy a másik erőforrásuk maga Krisztus, akit számtalanszor megtapasztalnak: ott van velük a házasságban, a szeretetkapcsolatban. A nehéz shubok idején oly közel érzi Őt magához Évi. Különösen erős kegyelmi megtapasztalása, hogy Jézus benne él, nélküle nem is nagyon bírná el ezt a keresztet. Vagy Attila szavaival: van Évi, vagyok én, és van köztünk a szeretet. (Ugye mennyire emlékeztet a modern teológia Szentháromság-modelljére?)

Ennek a betegségnek komoly nevelő hatása is van. Attila, aki egyetlen gyermeke szüleinek, azelőtt nem ismert, új kihívások elé került. (Évi épp ott tart, hogy **Attilának nagyon jó természete van**, amikor férje közbevág: „ezt majd légyiszi vastag betűkkel...” Mára Attila mindenféle házimunkából kiveszi a részét, nagy-nagy figyelmességgel segít Évinek. Persze nem volt sima az út idáig, számos konfliktuson vannak túl. Ilyen volt például a rend kérdé-

se. Évinek fontos, hogy rendben legyen a lakás, (hiszen egész nap otthon van), Attila viszont nem tartja ezt olyan fontosnak. Ki kellett alakítaniuk egy mindkettőjük számára élhető egyensúlyt, de ez még ma is mindennapos küzdelem. Attila megtapasztalta, hogy azzal, hogy rendet tart, a szeretetét fejezheti ki Évi iránt, és Évi is megértette, hogy Attilának más igényei vannak e tekintetben.

Évi sosem volt a sors ellen lázadó típus, most is azt keresi, hogyan lehetne ebből a helyzetből a legjobbat kihozni. Megtanulta kezelni a betegséget, beosztani az erejét.

(Épp) Azért (is) szeretlek...

Istenről hallottuk, olvastuk és remélhetőleg tapasztaltuk is, hogy nem a bűneink ellenére, hanem velük együtt, éppen bűneink miatt is szeret minket. Mi, emberek – leginkább a házasságban – szintén törekszünk ennek megvalósítására, de emberi mivoltunkból fakadóan ennek elérése igencsak nehézkes, mondhatni: lehetetlen. Kaptunk viszont hozzá mankót, segítséget, ami könnyebbé teszi a cél felé való közeledést.

Biztos sokan tapasztalták már, hogy időnként valami egyszerű dolog hirtelen a felismerés erejével hat ránk, mintha addig nem is létezett volna, és mi egyszeriben feltaláltuk volna a spanyolviaszt. Rám így hatott néhány év házasság után az a felismerés, hogy a társam minden egyes tulajdonságának két oldala van (ez lenne a mankó).

Azt gondolnánk, bőven elég ennyi nehézség egy családban. De pár évvel ezelőtt, mikor a legkisebb fiuk öt és fél éves korában drámaian fogyni kezdett, újabb feladatot kaptak. A gyermek cukorbeteg lett, heteket töltött kórházban. Azóta is szigorú rend szerint él, s vele szülei is: reggel hattól egészen estig be vannak osztva a mérések, inzulin injekciók, szénhidrát számlálások.

Köszönjük Neked, Istenünk, a Kárpáti családot, hogy az Ő hősies helytállásuk a nehézségekben példát ad nekünk a hétköznapi küzdelmeihez! Áldd meg Őket, s adj Nekik gyógyulást! Amen.

Ez egy családnapi esti beszélgetés közben vált világossá számomra, mikor is a férjem kifejtette, hogy mennyire irtózik a nagyon új dolgoktól, és hogy milyen jó, hogy a házban, amit vásároltunk és átépítettünk, legalább a pince megmaradt olyannak, amilyennek 100 évvel azelőtt építették. Nekem ezt előtte sosem mondta, így én is erős figyelemmel és kíváncsisággal hallgattam a további példáit, miközben nagyon büszke voltam rá, hogy az én emberem milyen eredeti egyéniség. És hogy bizonyára az előbbi irányultsága miatt van az, hogy semmire nem tud vigyázni, mindent elszakít, eltör, összepiszkol, behorpaszt, kilyukaszt, bemaszatoz, szétmállaszt, rozsdállni hagy, eláztat... de legalábbis a világ minden kincséért sem tart rendben, hogy MINÉL ELŐBB RÉGIVÉ VÁLJON!!!

Esti harangszó, köszöntelek!

Bármelyik percben megérkezhetnek imacsoportunk tagjai. A gyerekek még félmeztelenek, a fürdővíz pedig hordalékostul bugyog fel a fürdőszoba összefolyójából, eláztatva mamuszokat, szétdobált szennyeseket, leejtett törülközőket. Férjem hősiesen könyékgig turkál a szürke masszában, majd komótosan elindul zoknit cserélni. (Miért nem hord papucsot? Bezzeg a gyerekektől megköveteljük!) Én az előző félórában szoptattam, lerámoltam a vacsoraasztalt, levezényeltem a fürdést, tiszta terítőt tettem az asztalra, előszedtem a gyertyákat, ellenőriztettem az iskolatáskákat, (De biztos benn van a fúrlyád is? És a kotta is? És a zeneiskolai tájékoztató is?) türelmet és érdeklődést mímelve meghallgattam a legjobb iskolai vicceket (Igen, drágám, hahaha, és

kitől hallottad ezt a szenzációs viccet?), pelenkáztam, és kezdtem megközelíteni azt a nyugodtnak igazán nem nevezhető lelkiállapotot, ami a külsőmön is kezdett meglátszani: itt egy bukifolt, ott egy homlokránc, a hajfonatom kibomlott, a zoknim a papucs dacára szétázott...

Éppen négykézláb térdeltem a ronggyal a kezemben, meregettem a trutyit egy vödörbe, és nagyon-nagyon szerettem volna, hogy késsenek az imaórára érkezők, mikor a férjem (Honnan került elő? Miért ilyen későn jött vissza?) a legnagyobb nyugalommal bekiáltott hozzám a fürdőbe, hogy: „Gyere egy kicsit, nézd csak, milyen aranyosan figyel a baba erre a játékra!”

Nem tudom, hogy más, flegmatikus férjjel megáldott feleségek ezt hogy bírják, de én nem bántam volna, ha életem párja – aki ugye a jobbik részem –, belefér a fent emlegetett összefolyóba... de legalábbis a feje!

És akkor eszembe jutott, mennyit szenvedtem gyerekkoromban a szüleimből áradó feszültségtől, mikor nem sikerült időben elindulni valahová, vagy elkészülni valamivel. Beárnyékolta a különben örömmel várt utazásokat, és már előre szorongással töltött el, ha készülnödni kellett.

Mennyire jó, hogy most csak rajtam múlik, hogy ez nálunk ne így legyen, mert a férjem ilyen apróságokon – mint pontos indulás vagy rendes lakásban való vendégfogadás – aztán egészen biztosan nem izgatja magát!

Vasárnap misének vége, hideg van, sár van, éhesek vagyunk. Mindenki beszáll a kocsiba, irány haza! Alighogy indulunk, a kisbusz leáll. Férj ki, hibát megkeres, megoldást szintén: kell egy madzag! Szerez. Milyen jó, hogy járnak misére madzagtulajdonosok is.

Madzagot ráköti a gázkarra és előrevezeti, egyik kezével azt húzza, másikkal kormányoz. Én váltok. Újra irány haza! Egy kilométer után madzag elszakad. Én tartom a lelket a gyerekekben és (titokban) magamban, hiszen beindul a gyerekkori reflex: ami nem tökéletes, attól idegeskedni kell! Szóval mi inkább viccelődünk, énekelünk. Férjem, zsebemben matatva, talál egy kipukkadt luft, rajta egy hosszú és erős madzag (Pedig én mondtam, hogy pakoljon ki a zsebeiből, leszakad a fogas a kabáttól!). Kötözés, indulás.

És tényleg hazaérünk a tragaccsal (amit nem igaz, hogy nem képes normálisan megszereltetni). Gondolom: na, most szegény mehet ki a hidegbe autót szerelni. De tévedtem, bejön, mintha

mise történt volna :o) és a reggeli kuglófból jó nagyot szel, megpúpozza tejszínhabbal, lábát felpolcolja kényelmesen, és nagy léleknyugalommal bekebelezi. (Jó, én már nem szólok, folyton nekem kell mindenre figyelmeztetnem úgyis, most már elegendem van.)

Végül derűsen feláll, megtörli a száját, csókot lehel rám, és azt mondja: „Na, most erőt gyűjtöttem, megyek, befekszem a kocsi alá, adj valami rongyot, hogy ne ázzak szét a sárban!” – és mindezt mosolyogva...

Lehet, hogy szinte állandóan lemaradásban van, mindig késik, flegma, szétszórt és folyton gyűrött, szakadt, foltos a ruhája, cserébe másokért is vállal (utolsó pillanatban elkészülő) pluszmunkát, minden autós kalandot derűsen és a megoldásra koncentrálna old meg (sokszor igen eredeti módon), sosem követel tőlem vasalt inget, szépnek lát engem nyúzottan is, nem idegeskedik a legnehezebb pillanatokban sem, én (épp) ezekért (is) szeretem! Ámen.

Erős kötelék

Kilenc évnyi független panelélet után nyílt lehetőségünk kertes házba költözni. Szinte mérlegelem nélkül vágtunk a lakáscserébe, annyira vonzott a lehetőség, hogy két gyermekünk, plusz a szívem alatt hordott harmadik már saját udvarunkon tölthesse a nyarat. Ripsz-ropsz folytak a felújítási munkálatok, párhuzamosan

dolgozott a járólapos az étkezőben, az asztalos a konyhában, a fűtésszerelők a kazánházban, én pedig kis Polskinkkal szállítottam a mesterek keze alá a mindenféle szükséges alapanyagot.

Június 1-jén kezdtünk, 19-én, szombaton nagylányunk tanévzárója után betettük az utolsó felmosófát is a kocsiba, és elégedetten indultunk az újjávarázsolt

házba. A nap hátralevő része rakosgatással, pakolással telt, estére már mindenki a saját ágyában tért nyugovóra, hogy a megfeszített munka után másnap délig fel se keljen.

Ez volt a terv. A valóság pedig reggel ötkor az udvaron található ezeréves nyomós kút fülsértő nyikorgása.

Repülőrajt az ágyból az ablakhoz: kinek jut eszébe hajnalban így zajongani?

Férjem akkor 73 éves nagypapája volt az új szomszédunk, aki számára természetes, hogy reggel időben kell öntözni, hisz ő úgysem alszik már, a többiek pedig ne lustálkodjanak!

Az új lakásba költözésünk első napja igencsak viharosan telt, hisz egy öregember már kevéssé tud alkalmazkodni, az érveket nagyothallása miatt alig hallja, ellenben a hangos magyarázatot fenyegetőnek érzi. Sűrű könnyhullatások – részemről –, a költözési nehézségek számbavétele – férjem részéről –, és sérődött csapkodás – nagymama részéről – között kezdtük hát az új életet.

A várt gondtalan nyár helyett az udvaron és a kertben belebotlottunk még rozsdás, szúnyoglárvákkal és poshadt vízzel teli fémhordóba (kicsi és pici gyermekeinkkel!), hanyagul a teraszlépcső felső fokára helyezett sarlóval (csak beszaladtam hűsölni), és a meleg nyári

estéken nyitott ablak mellett a szomszédból teljes hangerővel bömbölő sorozat (szegény papa így is alig hallja) hangja mellett térhettünk nyugovóra.

Egy szó, mint száz, sokszor bántuk elhamarkodott lépésünket, a ki-

költözést, amelyet nem utolsó sorban az is motivált, hogy az idős nagyszülők számítanak segítségünkre.

Sokszor kellett tudatosan felidézni, hogy bármilyenek is most, ők segítettek felnevelni korán (33 évesen) megözvegyült anyósomnak a férjemet és öccsét. A nagymama főztjén cseperedett, a nagypapa tanította a műhelyben fűrészelni, ők kísérték iskolába, ők tanultak velem első osztályban, a nagymama csomagolta katona korában a rántott csirkecombot a lisztes zacskóba, tőlük kapta az első karórát, élete minden percében segítettek, szeretetükkel elhalmozták.

Ez az emlékidézés nem sikerült mindig első pillanatra, de tudatosan ügyelve elcsitultak a hirtelen felhorgadt indulatok. Amikor pedig a beköltözésünk után 3 évvel megszületett a negyedik gyermekünk is, dédipapa már csak a babakocsi ringatásával tudta pásztorolni a kicsi fiút, akinek édesapjával még együtt focizott „fiatal” nagypapakorában.

Kapcsolatunk aztán annyira szorosa vált, hogy élete utolsó napjaiban, a kórházi ágyon, lányai, menyé nevét is feledve már csak a kezdetben oly haragos unokamenyét (e sorok íróját) ismerte meg, aki ott értette meg, hogy a „mégis szeretlek” lehet olyan erős kötelék, mint az első látásra fakadó, könnyű érzélem.

Hiszek hitetlenül

Egy hitetlen édesapa mesélte a következő történetet. Bár torokszorító volt hallgatni, egyben erőteljes is, hogy Isten arról sem feledkezik meg, aki nem ápol szoros kapcsolatot vele, és a férfi azt még nem látja, hogy küzdelmeiben nincs egyedül:

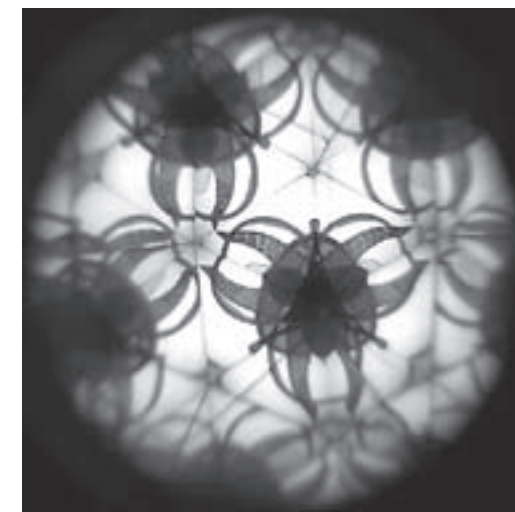
Közeledett a karácsony, és egyre jobban szorongtam. A gyerekeknek szerény vágyai vannak, de nekünk annyi pénzünk sincs, hogy ezeket teljesítsük. A munkámhoz nagy szükségem lenne egy számítógépre, a nagylányaimnak is a tanuláshoz, de ez elérhetetlen vágyalom. Karácsonykor azért rettegek, hogy ne kapcsolják le nálunk a fűtést és a villanyt. Budapest egyik gyönyörű környékén lakunk, de a hitelek miatt a lakásunk eladhatatlan. A tetőtér beépítésére vettünk fel kölcsönöket, de a mindennapi megélhetésre elment a pénz, négy gyermekünk egy szobában lakik. Sokszor ételre is alig jut, a gyerekeknek még csak-csak, de a feleségem ilyenkor egyre jobban fogy... Sokszor az az érzésem, hogy az életutam végén egy WC vár, ahol lehúznak.

Biztosan hibás vagyok abban, hogy az életünk így alakult, de már nem tudom visszaforgatni az idő kerekét, és meg nem történtté tenni a dolgokat.

Ahogy közeledett a szenteste, napról napra jobban eluralkodott rajtam a félelem. Huszonkettedikén feleségem azzal állított haza a munkából, hogy a cég vett neki egy laptopot, amiről otthon is tud munkát végezni. Szokatlan és váratlan volt ez a lehetőség, soha korábban nem

tettek ilyet. Hirtelen innen is, onnan is bejött egy kis pénz még korábbi, kifizetetlen írásaimért (újságíróként is dolgozom), ismét megúsztuk a közművek kikapcsolását. Egy kis ajándékra is futotta, de karácsonyfára már nem.

Huszonnegyedikén dél körül sétálni mentünk néhány gyerekemmel egy közeli erdőbe. Gondolatban ostromoltam magam, milyen apa vagyok, aki a családjának nem tud előteremteni egy karácsonyfát sem. Hirtelen a távolban egy nagy, zöldellő halmot láttunk meg. Több tucat kivágott fenyő. Valószínűleg az árusok úgy gondolták, már nem tudják eladni őket, és ledöntötték a teherautóról. Összeszorult a torkom. Kiválasztottunk egyet. Egy szép nagyot. Gyönyörű formája volt. Nincs autónk, egy barátom jött segíteni hazavinni. Azt hiszem, a környéken nekünk volt a legszebb karácsonyfánk.

Mégis maradtam

Soha nem felejttem el, amikor a jegyesoktatásunkat az atya azzal a mondattal kezdte, hogy a szentségi házasság célja az, hogy a házastársak megmutassák egymásnak Isten irántunk érzett szeretetét. Emlékszem, úgy megijedtem a rám váró feladattól, hogy megfordult a fejemben, hogy biztos férjhez akarok-e menni, nem lenne-e jobb még idejében felállni és kimenekülni innen. Aztán mégis maradtam...

Azóta eltelt tizenegynéhány év. A mai napig sokszor jut eszembe ez a mondat. Akkoriban még azt gondoltam – emberi mércével mérve –, hogy mi jól szeretjük egymást (azzal azért tisztában voltam, hogy ez sehol nincs az istenitől), és hiába mondják, hogy jönnek majd a problémák, mi leszünk a kivétel! Visszanézve látom, hogy igen, erős volt a szerelem-szeretet, de csak a felszínen. Látom, hogy aztán hogyan mélyült el az évek folyamán, közben sokszor megtapasztalva, hogy igen, a szeretet fájhat. Lassan megtanuljuk elfogadni egymást. Talán már nem küzdünk annyit a másik egy-

egy általunk nehezen viselhető tulajdonságával, hanem engedjük, hogy olyan legyen, amilyen. És ha előjön, akkor még egy puszit is nyomunk az arcára. Megtanuljuk meghagyni a másik szabadságát. És nem csak abban, hogy mehesse, ahova szeretne, vagy foglalkozhasson a hobbjával, akár több gyermek mellett is, hanem lehessen az enyémtől eltérő a véleménye, gondolkodhasson máshogy, mint én. Mindezekkel pedig szoros összefüggésben megtanuljuk sokszor feláldozni a magunk akaratát, vágyait, vagy épp a pihenését.

És bizony sokszor látom azt is, hogy velem milyen nehéz. Hogy a férjem elvise, amikor nem vagyok a topon (értsd: hisztis vagyok), és türelmes velem. Vagy hányszor nem áll neki kritizálni – pedig bőven lenne rá oka –, mert szem előtt tartja, hogy ne tegye szóvá azt, amiben ő sem „tökéletes”. Bezzeg én hasonló esetben... Hányszor szembesülök azzal, hogy egy-egy felismert rossz tulajdonságomat mennyi erőfeszítésbe és időbe telik megváltoztatni!

Rá kellett jönnöm arra is, mennyire fontos a tudatosság és az akarat. Hogy „de akkor is az ő szeretetnyelvét használom, ha az enyém egészen más”. Akkor is meg akarok változni, ha úgy érzem, belehalok. És akkor sem bántok, ha bántva érzem magam. Bárcsak olyan egyszerű volna ezt megtenni is, mint leírni!

Szóval, küzdök. Ennek ellenére sem bántam meg, hogy annak idején mégis maradtam...

Ritus

– Enni talán meg fogják tudni tanítani, de egyébire nem!!!

– Ez a gyermek soha nem fog megtanulni járni...!

– Úgy, ahogy az olló két szára egyre jobban távolodik egymástól, úgy fog lemaradni egészséges társaitól!!!

Sokszor visszhangoznak bennem ezek, és az ezekhez hasonló mondatok.

Aztán rendszeresen eszembe jut egy másik mondat is, amit az Égiek üzentek nekünk egy kedves nővéren keresztül, egy gyógyító alkalmon: „Nem azért kaptátok a szenvedést, hogy gyötörjelek titeket, hanem, hogy az Én Dicsőségemre váljon.”

Eleinte, mikor még csak a rossz híreket kaptuk újszülött babánkról, nem tudtunk ezzel a biztató mondattal mit kezdeni. Ahogy telik-múlik az idő, ahogy ez a kicsi lány rendületlenül fejlődik, fittyet hányva az orvosi jóslatokra; ahogy hatással van a környezetére, ahogy beragyogja mindennapjainkat, egyre jobban megértjük ennek a prófécianak a hihetetlen erejét.

Idén karácsonykor megkaptuk életünk talán legszebb, legcsodálatosabb karácsonyi ajándékát. Kicsi csodababánk, aki már addig is hihetetlen fejlődésével elkápráztatta a világot, karácsony előtt nem sokkal megtette az első lépéseit. Karácsonyra már egész ügyesen rőtta kacsázva a métereket, még sokszor letottyánva, de már nagy

élvezettel. Hihetetlen volt nézni, ahogy ez a kicsi lány, akiről az orvosok 90%-a azt mondta, hogy vegetálni fog, most JÁR!!!

Azóta egyre ügyesebben teszegeti egymás után lábacskaikat, egyre kevesebbet esik, és egyre ritkábban vált négykézlábra. Akárhányszor ránézek, mindig csak hálát tudok adni érte, hogy itt tart.

A beszéde is nagyon szépen fejlődik. Szinte mindent megért, és az aktív szókincse is óriási. 3-4 szótagos szavakat is használ, mint pl: fokepe (fogkefe), egedü (hegedű) vagy titatola (tikktakkóra). Úgy tűnik, most semmiben sincs lemaradva egészséges kortársaitól. Aki

nem ismeri Ritus betegségét, csak egy egészséges, vidám, örökké mosolygó, huncutkodó kisleányt lát, nem is gondolná, hogy a Jóisten mekkora csodát hajtott végre vele, és általa nagyon sok emberben.

Ha éppen falra mászom az egész napos „ANYA!!!ANYAAA!” visításától, és legszívesebben bedugnám a fülemet, csak arra kell gondolnom, hogy mennyivel jobb ez, mintha magatehetetlenül feküdnék ágyában. Ha napjában hússzor kell vele közel harcolnom, mert akaratosabb, mint a többi gyermekem együtt véve, csak örülnöm kell neki, hogy van akarata, és ki is tudja

nyilvánítani. Ha egész nap csak loholok utána, vigyázva, hogy le ne essen valahonnan, be ne verje a fejét, a shuntjét, csak arra kell gondolnom, hogy milyen csoda az, hogy ilyen ügyesen fel tud mászni mindenhova.

Isten valóban megmutatta rajta keresztül dicsőségét, megmutatta hihetetlen hatalmát.

Megmutatta, hogy Neki nincs szüksége semmire (még megfelelő agyállományra sem) ahhoz, hogy egy gyermek, egy ember egészségesen „működhessen”, élhessen. Hála Neki mindörökké, és köszönet mindenkinek, aki imádkozott és imádkozik ezért a kis csodababáért.

Hihetetlen volt nézni, ahogy ez a kicsilány, akiről az orvosok 90%-a azt mondta, hogy vegetálni fog, most JÁR!!!

Gergő most

Gergő február elején egy hetet töltött egy csepeli magánklinikán, ahol kemény torna mellett RTMS (repetitive transcranial magnetic stimulation) kezelést kapott. Ez alatt az egy hét alatt minden nap gyakorolta a segítség nélküli ülést, és többször fel is állították állító gép segítségével.

Szülei vettek egy dönthető háttámlájú kerekesszéket, aminek a segítségével Gergő egyre többet tud ülni. Ha egészsége engedi, hétvégként már hazame-

het családjához. Nagy élmény volt számomra, hogy az egész család, Gergővel együtt egy asztalnál ebédelhetett.

Köszönjük segítő imáitokat és szereteteket! Általatos is megtapasztaljuk Isten szeretetét!

Petra

Gergőről és Petráról megjelent egy videó az interneten.

<http://www.life.hu/gyogyulj/20120214-gergo-lebenult-petra-megsem-hagyja-el.html>

„Evezz a mélyre...!”

Lk.5,4

– Mikor lesz legközelebb szabad hétvégénk? – kérdezi férjem utolsó leheletével.

Az elmúlt hónapok szinte valamennyi munkaszüneti napját a közösségi programok töltötték ki.

– Akkor már csak tizet kell aludni! Aludni – ébresztés nélkül –, de jó lenne!

Minden telefoncsörgésre összerendezem. Nincs az a lágyan szóló csengőhang, ami ne válna egy idő után sokkolóvá számára.

Megbeszéljük, hogy elmegyünk valamilyen csendes helyre.

Elérkezik a várva várt hétvége. Férjem

boldogan kikapcsolja a telefonjait, és átadja magát az elengedésnek. Engem lelkiismeret-furdalás nyugtalanít: vidéken dolgozó fiunk születésnapja lesz, ha hazaérkezik, üres és hideg otthon várja, bár telefonon megbeszéltük, hogy később is lehet ünnepelni. Őszi szünet lesz, bizonyára jólesne családos gyermekeinknek, ha unokákat fogadnánk... Ugyanakkor férjemnek lét-szükséglet a regenerálódás. Mi a helyes, mit tegyek?

Sétálunk az őszi nyárban, és nem győzünk betelni a Jóisten és a természet gazdagságával, a tűzpiros és sárga szín

ezer árnyalatával. Csend, szépség és zavartalanság. Kétségtelen a hatásfoka, de bogáncsok még bökik szívemet. Délután még megmártózunk egy gyógyfürdőben, ami fájó testrészeinknek valóban csodaszor. Gondviselőnk nemcsak fűbe, fába, hanem még a vízbe is orvosságot ad.

Este – csodák csodájára – beszélgetni is tudunk. Előhozakodok lelkiismeret-furdalásaimmal. Férjemet mintha kicserélték volna, készségesen szervezkedik: ha korábban megyünk haza, még együtt tudunk ebédelni Gergőékkel (Gergő és a kedvese) és meg is ünnepelhetjük a

születésnapját! Aztán jöhetnek az unokák is. Hurrá! Most már én is nyugodtan átadom magam a pihenésnek.

Istenem, köszönöm, hogy Te mindenről gondoskodsz! Köszönöm, hogy ápolod a házasságunkat és itt vagy közöttünk!

A boldogsághormonok, lám, nagyobb aktivitásra tesznek képesé, nemcsak fizikailag, de a szívet is hozzáadja, ami minden szeretet-geztus lényege. Uram,

ezt is Neked köszönhetjük!

Teljesítménycentrikus világunkban a felszín helyett a mélység biztosítja a minőséget, még ha ez a külső szemlélő számára félreérthető is lehet.

„Hisszük, hogy az a hivatásunk, hogy az egyház szíve legyünk...”

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy egy mindet legyőző, mélyreható szeretet-ha-

talommá kell válnunk, mely betölti az egyházat a szeretet hősiességével. Szeretet-hatalom – ez a küldetésünk!”

(Joseph Kentenich)

Házastársak – munkatársak

Aschönstatt szellemiségétől nem idegen a házaspárok közös munkálkodása. Sőt. Ezek a közös feladatok általában a családokért, az egyháztól végzett áldozatos tetteket jelentik a „civil” hivatáson felül. Most egy olyan házaspárral beszélgetünk, akiknek végzettsége is hasonló, s hosszú időn át 24 órában közös volt az életük. Munkatársak, házastársak voltak irodában, családban, egyházban.

– *Terveztétek, hogy együtt dolgozzatok?*

Pisti: Én még a szocializmus idején kezdtem a könyvelést. Az állami cég megszűnésével, „véletlenül” lettem vállalkozó, ahol az első évek nehezen indultak, így nagy segítség volt, hogy Évi – aki szintén könyvelő – munkatársam lett.

Évi: Az iskoláim elvégzése után egy külkereskedelmi vállalatnál helyezkedtem el. Látható volt, hogy itt anyaként nagyon nehéz lenne dolgozni, így a GYES után nekem is jól jött, hogy Pisti irodájában dolgozhatok, amíg a gyerekeink nagyobbak nem lesznek.

– *Milyen előnyei vannak a közös munkahelynek?*

Évi: Az első, ami eszembe jut, hogy rugalmasan kezeljük a munkaidőt, nem kell elkéredzkednem a főnökömtől, azaz ha mégis, akkor nagy valószínűséggel el is fog engedni. :) Előny, hogy jobban átérezzük egymás gondjait, problémáit. Megértem, ha ingerült, feszült. Jobban tudok segíteni, nem csak tanáccsal, hanem tettel is.

Pisti: Ámulatba ejtett, hogy mennyire könnyen tudott Évi kapcsolatot építeni, alkalmazottal, ügyféllel. Nem kellett magyarázkodnom, hogy miért kell tovább dolgozni bizonyos időszakokban, ki és miért idegesített fel. Nagyon jól tudott megnyugtatni, ami nagy előny.

– *Kijelöltetek határvonalakat időben/térben/házasságban, hogy meddig a munka, honnan a család?*

Évi: Eleinte nem, de azután kénytelenek voltunk. A gyerekeink mondták, hogy állandóan a munkáról beszélünk, unják már az egészet. Úgy

határoztunk, hogy a gyerekek előtt, ha lehet, egyáltalán nem beszélünk a munkánkról, és megpróbálunk délután nem is törődni vele.

Pisti: Nekem nem tűnt fel, hogy bármilyen határvonal lett volna. Egyszerűen élveztem, hogy együtt lehettünk. Kézen fogva mentünk ebédelni és együtt oldhattunk meg problémákat, akár a munkáról, akár a családról volt szó. A reggeli kötetlen beszélgetések nemcsak nekem hiányoznak, hanem a munkatársaknak is. Szerintem, ahogy a család lakását változtatja egy asszony meleg otthonná, ugyanúgy vált az iroda is azzá.

– *Terhelő volt a kapcsolatokatok számára főnök-beosztott viszony?*

Pisti: Nem, egyenrangúak voltunk, ahogy a házasságban is. Van, amihez ő ért jobban, és van, amihez én. Kiegészítjük egymást munkában, családban. Így vagyunk egyek.

– *Hogyan oldottátok fel az abból fakadó frusztrációt, hogy nem panaszkodhatsz a házastársadnak az esetleg idegesítő munkatársról, mert éppen ő az?*

Évi: Ez feladat volt a számunkra (elég nehéz). Probléma adódott például olyan helyzetből, ha a másik – már lezárt – munkájában hibát találtunk. Ennek elkerüléséért ellenőriznünk kellett időnként egymás munkáját, ezáltal több lett a feladat. Igyekeztem, hogy kritikát inkább kötetlenebb helyzetekben – például ebédszünetben – említettem csak. Idővel, azt hiszem, ezt a nehézséget is meg tudtuk oldani.

Pisti: Ahogy a házasságban vannak viták, veszekedések, így a munkahelyen is voltak. De ezeket is meg tudtuk oldani. Ezért nem éreztem soha, hogy

valamelyikünk a főnök, mert ahogy a munkában kiegészítettük egymást idővel kialakult magától, hogy kinek mi a feladata. Persze néha fáj, ha olyat vetett a szememre, amiről úgy gondoltam, hogy az én dolgom, de akkor sem éreztem azt, hogy „idegesítő főnökként” viselkedne.

– *Mi az, amit a közös munka során újként tapasztaltatok meg a másikban?*

Évi: Az emberekkel való viselkedése új volt a számomra. Otthon másképp viselkedett, mint a munkahelyen.

Pisti: Sokat tanultam tőle az emberekkel való kapcsolat kialakításáról, velük való beszélgetésről. Még mindig nem tudom olyan jól csinálni, mint ő. Mióta nem dolgozunk együtt, ez hiányzik a legjobban. Elég volt egy kérdés a gyerekről, és láttam az ügyfeleken az örömet, hogy egyáltalán tudja, hogy milyen probléma van a családjukban.

– *Mi ennek az időszaknak az aranyásása: mit javasoltok a közös munkára készülő házaspároknak?*

Évi: Próbálják a humort bevinni a munkahelyre. Sok konfliktust, nehéz helyzetet meg lehet oldani, ha derűsen közelítjük meg a problémát.

Pisti: Mikor elkezdtünk építkezni, sok statisztikát mutattak, hogy milyen sokan válnak el ilyen időszakban. Mikor elkezdtünk együtt dolgozni, sokan mondták, hogy ez most igazi próbatétel lesz a házasságunkra nézve, de én nem tapasztaltam egyik időszak alatt sem igazi nehézséget. Inkább nosztalgiával gondolok vissza ezekre az időkre. Ami a legjobb, hogy a munkahelyen is úgy néztem rá, hogy ő a *házastársam*, és nem úgy, hogy *munkatársam*.

Imádság és áldozat

„A mi imáink és áldozataink az egyház jövőjét szolgálják.

Olyan ez, mint egy érem két oldala. Az egyik oldalon van az apostoli tevékenység, a másik oldalon az imaéletünk, az áldozataink, törekvéseink. Ily módon gazdagít-hatjuk a kegyelmi tőkét, és Mária az embereket Krisztushoz tudja vezetni, mert a szentélyből gazdag kegyelmi forrás árad”
Gertrud-Mária nővér

A Családakadémia Imakör mintegy „kolostorként” hordozza családmozgalmunkat, arról gondoskodik, hogy a Jóisten mindig újra odaforduljon a családokhoz. De nemcsak arról az időről van szó, amit imádkozással töltünk, hanem Krisztus szenvedésében, a Mennyei Atya iránti odaadásában való részvételről is. Amikor Isten szenvedést küld, meghív bennünket, hogy Jézussal együtt mi is odaadjuk magunkat neki a kereszten. És ebben az odaadásban lehívjuk Isten szeretetét és áldását a családokra. Lehet, hogy van valami visszatérő testi vagy lelki szenvedésem, akkor ezt mondom: Mennyei Atyám, felajánlom, odaajándékozom ezt a családokért: az enyéimért és a többi családért.

Az Imakörnek tehát kettős célja van: imádság és áldozat!

Próbáljuk összegyűjteni a kéréseinket, és hálát adunk a kapott ajándékokért. A családmozgalmunk, családjaink előtt álló feladatokat, nehézségeket Isten és a Szűzanya elé visszük, és kérjük segítség-

güket. Az imaköri tagok naponta próbálnak imádkozni, vagy nehézségeiket felajánlani az elkövetkezendő időszak feladataiért (pl. Családakadémia jelenlegi évfolyamában részt vevő családokért, előadó házaspárokért, betegeinkért, stb.). Az imaéletünk elmélyülésében segítségünkre vannak Kentenich atya imádságai is, így közelebb kerülhetünk a schönstatti lelkülethez.

Az imaköri tagságnak nem előfeltétele, hogy valaki tagja legyen a Családakadémiának. Ha van valaki, aki a szívügyének érzi, hogy a magyar családokért így módon imádkozzon, és szívesen részt vállalna e fontos feladatban, bátran jelentkezhet. Szívesen vesszük azt is, ha valakinek kérése van, vagy hálát szeretne adni a Jóistennek. Kérjük, hogy ezt a szándékát juttassa el hozzánk, hogy minél jobban tudjuk az életet szolgálni.

A Családakadémia imakörébe szeretettel hívunk és várunk új jelentkezőket, akik imáikkal és szenvedéseik felajánlásával szívesen hozzájárulnának családakadémiánk, családmozgalmunk feladataihoz, céljaihoz.

Jelentkezni lehet e-mailen:

imakor@csaladakademia.hu

vagy postán :

*Mosoni István és Kati :
8000 Székesfehérvár, Udvarhelyi út 33.*

*Fehér Zoli és Marika:
9022 Győr, Tarcsay Vilmos út 15.*

Akkor is szeretlek, ha

- ...mindennap el kell mondanom, hogy öntsd ki a gyerek fürdővizét;
- ...ha minden egyes alkalommal én rakom ki száradni a törölköződet fürdés után (már eszembe se jut, hogy szóljak érte);
- ...ha napokig kell kérnem, hogy vidd le a szemetet, amikor munkába indulsz;
- ...ha az öt megbeszélte dolog helyett csak hármat veszel meg a piacon, mert a többit elfelejtetted;
- ...ha már megint azt érzem, hogy jobban bánsz a gyerekekkel, mint én (és ez nekem egy kicsit fáj);
- ...ha már megint nyugodtabb vagy, mint én (pedig én is nagyon szeretnék az lenni);
- ...ha megint mindenhol égve marad a lámpa;
- ...ha úgy érzem, már megint nem értesz meg;
- ...ha azt mondom, hogy el akarok válni (amit egyébként nem gondolok komolyan);
- ...ha mindennap ezt a döntést kell meghoznom.

- ...ha nem szeretsz (vagy legalábbis úgy csinálsz, mintha nem szeretnél);
- ...ha úgy érzem, nem fogadod el a szeretetemet;
- ...ha azt mondod és azt is érezteted, hogy nincs szükséged a szeretetemre;

- ...ha haszontalannak állítod be mindazt, amit csinálok;
- ...ha látszólag nincs értelme, hogy szeresselek;
- ...ha Neked van igazad és nem nekem (pedig pont az ellenkezőjét érzem);
- ...ha nincs kedvem hozzá;
- ...ha éppen nem lelkesedsz azért, amiért én;
- ...ha rávilágítasz a hibáimra;
- ...ha mindennap ezt a döntést kell meghoznom,

...ettől erősödünk!!!

Nem baj, akkor is szeretlek!

Na él valami, akkor ez azt jelenti, hogy fejlődik, kibontakozik, életjelenségeket mutat. A szeretetünk is fejlődik, egyre mélyül és tisztul. Az áldozatkészség pedig a szeretet fokmérője. Törékeny emberi természetünk azonban gyakran csődöt mond, amikor a szeretetünk túl nagy kihívással kerül szembe.

Emlékeimben kutatva, eszembe jut néhány eset. Pl. gyermekkoromban, amikor Édesanyám megszidott ugyan az összepiszkolt, elszakadt nadrágom miatt, de aztán magához ölelt és érezte velem: „Akkor is szeretlek!”

Egy alkalommal a házastársam is ugyanezekkel a szavakkal vigasztalt egyik kudarcom után. Sőt, már én is fordultam így gyermekeimhez, amikor erőt akartam beléjük önteni.

Gyengeségeink közepette néha nehéz önmagunkat is elfogadni, és türellemmel elviselni korlátainkat. De azt hiszem, hogy magamnak még sohasem mondtam:

Na, fel a fejjel, semmi baj, akkor is szeretlek, ha ilyen tökéletlen vagy!

Amikor a Jóisten valami áldozatot kér tőlem, vagy nehéz próbatétel elé állít, amikor szerető kezére „vaskesztyűt” húz, és azzal fog meg erősen, hát sajnos kutya módjára gyakran inkább belekapok a kezébe, semhogy azt mondanám: Atyám, akkor is szeretlek, ha így bánsz velem!

Kentenich atya élete-példája

Mi volt a legnagyobb áldozat, amit Isten Kentenich atyától kért? Saját elbeszélése szerint a náci fogságában, a GESTAPO sötétzárkájában töltött utolsó napon, mely éppen október 18., az alapítás évfordulója volt, belső élményben világosodott meg előtte a legnagyobb áldozat lényege. Gondolatban Schönstattban volt, ahol a Mária-nővérek közössége ezen a napon ajánlotta fel magát a Háromszor Csodálatos Anya szentélyében Istennek és a Szűzanyának alapítójuk kiszabadulásáért. Eközben egyszer csak rádöbrent, hogy mi lesz, ha soha többé nem szabadulhat már ki innen. Ha az az Isten akarata, hogy Schönstatt vezetését soha többé ne vegye a kezébe. Ha Schönstatt beteljesítésén már nem dolgozhat. Ezzel kérte tőle a legnehezebb áldozatot Isten. Nem a saját életét vagy halálát sajnálta, hanem Schönstatt feláldozását, az „ábrahái áldozatot”. Késznek lenni arra, hogy feláldozza Istennek saját gyermekét, az isteni ígéret gyerme-

két; önként, mindennel egyetértve, amit róla Isten határoz, beleértve a szomorúságot, nyomorúságot, sőt magát a pusztulást is.

Kentenich atya akkor így imádkozott:

„Üdvözítöm, ha nem tartasz engem értékesnek és méltónak arra, hogy Téged a kedvenceid előtt hirdesselek, akkor engeddd Magad Anyád által arra indítani, hogy új eszközt válassz helyettem. Akkor én csak a háttérben akarom felajánlani Neked egészségemet, erőmet és életemet őregettük, mint Istenhez méltó ajándékot. Add, hogy a családot ne kerüljön addig nehéz viharba, mielőtt Téged jobban megismerne és szeretne.

Anyám, eddig Te vezetted gyermekeidet az Üdvözítőhöz, de tevékenységed folytatásához és beteljesítéséhez szükséged van a mi tudatos, mindenre kiterjedő és mélyreható együttműködésünkre. Ne engeddd a tiedet a nyílt tengerre addig, mielőtt ezt a munkát eszközeid segítségével némiképpen lezárnád!

A rendelkezésedre állok ezért mindenemmel, amim csak van, ami csak vagyok.

Ha akarod a munkámat: itt vagyok!

Ha azt akarod, hogy minden szellemi erőm lassan elvérezzen: itt vagyok!

Ha a halálomat akarod: itt vagyok!

„Örömteli alapbeállítottság jelenti a kulcsot az emberek szívéhez. Egy ilyen embernek a zsebében van a szívek kulcsa. Egy ilyen ember olyan mint egy élő varázspálca, aki mások lelkében mély titokzatos (öröm)forrást fakaszt nemcsak a lényével, hanem a szava által is, a beszéde és a cselekedetei által.” (Joseph Kentenich)

De gondoskodj arról, hogy mindazok, akiket nekem adtál, megtanulják szeretni az Üdvözítőt, és hogy Érte éljenek és haljanak!”

Kérjük a Szűzanyát most, a szentély évében, hogy vonjon be bennünket is Jézus iránti szeretetébe, hogy Kentenich atyához hasonlóan mi is tudjunk szeretni, és növekvő áldozatkészséggel mondassuk a nehézségek idején:

Nem baj, akkor is szeretlek!

Mint a tyúk, mikor iszik

Egy kedves ismerősünk rosszállóan kérdi: „Te nem tudod, hogy ki lett az Európai Parlament az új elnöke?” Mivel két nappal azelőtt választották meg, nem tudtam (bár most is erősen gondolkoznom kell, hogy eszembe jusson). „Nem tartasz lépést a napi hírekkel?” „Naponta egyszer meghallgatom, de van, hogy elmarad, és van, hogy az információ fele se jut el az agyamig, mert közben zajlik az élet.” – mondom kicsit szégyenkezve, hogy fény derült tudatlanságomra.

Hazaérve aztán elgondolkodtam: mivel lenne jobb, ha naprakész lennék, és ismerősünkhöz hasonlóan rendszeresen kiborulnék azon, milyen szörnyű a világ. A nagypolitikai folyamatokra feleségként, édesanyaként úgy van hatásom, ha őrzöm a családi fészek melegét, ha a jég hátán is megélő, de melegsívíví gyermekeket nevellek, és teszem emellett mindazt, amire Isten talentumot adott. De ha a környezetünkben, a világunkban a nyilvánvalóan jelenlévő rosszra fókuszálnék, az elvonné életerőmet, lendületemet – ma már klinikailag is bizonyított, hogy nem csak testileg, hanem lelkileg is beteggé tesz. Ha olyan emberrel találkozom, aki folyton a negatívumokon csámcsog, vámpírként

leszívja erőmet. A félrevert harangok zajában félni fogunk mi is, és gyermekeink sem mernek kirepülni, családot alapítani. Kétségbeesve, rettegve, hogyan tudok a hazatérőkre rámosolyogni, depisen nem tudok derűs légkört varázsolni, no és nem tudok finomságokat készíteni, ami miatt valódi forradalom törne ki otthon :-)

„A szívekben és az otthonokban el kell oltanunk az ördög tüzét, hazánkban és a világban pedig lángra kell lobbantanunk Mária és Isten tüzét!” – mondja Kentenich atya. A rosszat a jó kiárasztásával tudjuk legyőzni, és ehhez kell az, hogy belül erősek legyünk, hogy sugározni tudjuk: a jó, a szeretet erő-

sebb a rossznál, Isten hatalmasabb a gonosznál, és végül Ő győzedelmeskedik, és ebben mi is segítőtársai lehetünk. Segíthetem férjemet azzal, hogy jó hazajönnie, nem csak éhségét, szomjúságát csillapítom, hanem én is éhezem és szomjazom azt, hogy velem legyen, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz,

hogy melegség legyen köztünk, hogy egymás karjaiban megnyugodjunk. Segíthetem gyerekeimet azzal, hogy a folyton a teljesítményt hajtó világból hazajöve itthon kiengedhetnek, és bár sok mindenben nem értek egyet velük,

Hisszük, hogy az imádkozó ember összetett kezében hatalmas erő van, hogy az ima, az áldozatos kötelességteljesítés háborúkat állíthat meg.

meghallgatom és elfogadom őket, így ők is meghallgatnak engem, és esélyem van arra, hogy elfogadják az értékeimet. Segíthetem őket azzal is, ha példával megmutatom, hogy jó dolog feladatokat vállalni, túllépni önzésünk korlátain. Segíthetem a környezetemet azzal, hogy nem állok be a gonosz lélek dalárdájába, nem betonozom be még jobban a negatív világlátásába azzal, hogy két szölamban szidjuk a mai viszonyokat, hanem újra és újra felcsilantom a reményt.

Egy társaságban mindenki arról mesélt, hogy mi történt vele az elmúlt időben. Kavaroztak az indulatok, dőlt belőlük ez elégedetlenség, pedig nem történt velük nagyobb baj. Azt éreztem, mindjárt megfulladok ebben a légkörben. A végére maradtam, és elmeséltem két történetet, ami azokban a napokban esett meg:

Egy hatgyermekes házaspár örökbe fogadott egy Down-kóros babát, akit az édesanyja nem vitt haza a kórházból. Nem azért vállalták, mert nem született saját gyermekük, nem azért, mert egészséges, mert sikeres, mert tökéletes baba, akivel majd büszkélkedhetnek, hanem mert neki van szüksége a szeretetre. A társaság tagjai az ő önzetlen szeretetükről hallva mélyen megdöbbenek.

Egy 11 éves fiú a kályhán ülve a relaxa zsinórjával játszott, nyakára teker- te, majd leesett, és a zsinór megfojtotta. Előbb édesanyja, majd a mentősök több mint egy órán keresztül élesztették újra, lélegeztető gépre tették életveszélyes állapotban. A rohamaiból az orvosok arra következtettek, hogy az agya károsodott. Három nap múlva (18-án, a szövetség

napján) az asszonykörben kb. huszonötven imádkoztuk a teljes rózsafüzért a kisfiú gyógyulásáért. Épp a végére értünk, amikor megcsörrent egyikünk telefonja, és

azt az SMS-t kaptuk az édesapától, hogy ébredzik a kómából, mozgatja a végtagjait. Annyira boldogok voltunk, hogy hálából az Irgalmasság rózsafüzérét is elimádkoztuk. Hamarosan újabb javulások történtek: édesanyjára ránézett, halkán, csak a száját formázva elsorolta a testvérei nevét, és levették a lélegeztető gépről! Ők is, mi is boldogok vagyunk, hogy egy csodálatos nagycsalád tagjai vagyunk, és meríthetünk a közös kegyelmi forrásból, egymás imáiból, és számíthatunk a kétkézi segítségre is, hiszen gyorsan beosztást készítettünk, melyik nap ki, mit főz a családnak, milyen egyéb dologban kell segítségükre sietnünk.

A társaságban a keserű légkör egészen megváltozott, megkönnyebbülten sóhajtottak fel, és más színben kezdték látni a saját problémáikat, áldozataikat, pedig a történet végét akkor még el sem tudtam

mesélni: nem sokkal két héttel később a fiú gyógyultan hagyta el a kórházat. A család írta: „Megtapasztaltuk újra, minden eddiginél mélyebben a Jóisten mérhetetlen szeretetét, irgalmát, a közös ima, a hit és az emberi összefogás óriási erejét. Visszakaptuk gyermekünket, olyan állapotból, olyan gyorsasággal, ahonnan és ahogyan kevesen jönnek vissza.”

Nem történnék minden nap csodák körülöttünk, és a csodák sokszor tragédiából, szenvedésből gyökereznek, mint az előbbi két történetben is, de azt tudjuk, hogy bárhol vagyunk, bármi vesz körül, Isten velünk van, és nem állít megoldhatatlan feladatok elé. „Nem olyanok vagyunk-e, mint az ökrök és a barmok, akik igába hajtva mindig csak lefelé néznek? Inkább tegyünk úgy, mint a tyúk, amikor iszik: minden kortynál felszegi a fejét, és felfelé pillant.” – Kentenich atya ezt közvetlenül a Dachauból való kiszabadulása után mondta, amikor még tartott a háború, még sok ember halt meg körülötte a harcokban, és az ő élete is még mindig állandó veszélyben forgott. Mégis így tudott beszélni: „Már ma este fogjatok hozzá, és gondoljátok át: hol találkoztam ma Istennel? Hol köszöntött

rám? Hol volt jó hozzám? Ezt számba kell venni minden este elalvás előtt. És akkor majd egyre csodálatosabban tárul fel előttetek Isten szeretetének, atyai gondviselésének és irgalmának végtelen tengere. Ezáltal megtanultok hálát adni.”

Hisszük, hogy az imádkozó ember összetett kezében hatalmas erő van, hogy az ima, az áldozatos kötelesség teljesítés háborúkat állíthat meg. Magunk is megtapasztaltuk, hogy a megdöntetlennek vélt kommunizmus szinte véromlás nélkül, kártyavárként omlott össze, miután II. János Pál pápa a világ összes püspökével együtt felajánlotta Oroszországot és az egész világot Szűz Mária Szeplőtelen Szívének. Igyekszünk, hogy a hírek hallgatása ne félelmet, dühhöt, gyűlöletet, ítélkezést gerjessen a szívünkben, hanem imáinkkal építsünk védőfalat szűkebb és tágabb családjaink köré. Olyan jó tudni azt, amit Kentenich atya így fogalmazott meg: „Hálásak vagyunk, hogy egy körülöttünk lévő másik világ ellenére hűségesen megkapaszkodhatunk a személyes Isten létezésébe vetett hitünkben, Krisztusban, Móriában, a lélek örök túlvilági életében, a halál utáni igazságtételben.”

Egy tanár kolléga sokat panaszkodott az egyik osztályára: nincs fegyelem, nincs érdeklődés, nagyon nehéz velük. Egy alkalommal az igazgató óráközi értekezletet hívott össze, ami kicsit elhúzódott. A kolléga amint belépett az osztályba, szenttelenül közölték vele a diákok: tanár úr, késett. Ő magyarázkodás helyett elismerte a késést, elnézést kért, majd megkezdte az órát. A diákok nem ezt a választ várták, meglepődtek, és bekapcsolódtak az órába. Azután hosszú ideig nem volt gond a fegyelemmel.

Akkor is szeretlek – anya – szemmel

A szülő szeret a legelfogultabban. Pláne az édesanyák, akik méhükben hordozták, életre segítették gyermeküket. Ez az eleve elrendelt, érdek nélküli érzés magában foglalja azokat az állapotokat is, amikor nem is olyan könnyű jól szeretni. Egészsége, temperamentuma, kora, életállapota válogatja, hogy kihez hogyan forduljunk szeretettel.

– *Hogyan próbálsz akkor is jól szeretni gyermekedet, mikor az látszólag egészen mást igényel, mint amit „ösztonösen” nyújtánál neki? Kérlek, mondj egy példát!*

Anya 1.:

Ez a mondat legtöbbször akkor jut eszembe, mikor 4 éves kisfiam lassúságát próbálom – nem mindig a legnagyobb türelemmel – tolerálni. Ha nem kell éppen sietünk, fel tudom fogni viccesen is. Próbálok játékosan megoldani, felgyorsítani a helyzetet. Legtöbbször a viccbéli teknős jut eszembe: „ha siettetek, el sem indulok”. De mikor rohannunk kell! Az anorákot ráncigálom fel kishúgára, két nagylányom gyorsan, önállóan öltözik, de fél szemmel látom, hogy drága fiacskám a legnagyobb nyugalomban ücsörög, cipőjét kezében

szorongatva. Ő bizony nem siet sehova. Neki így szép az élet elgondolkozva, elmélázva, elbambulva. Ilyenkor nem mindig sikerül türelmesen, higgadtan kérni, hogy öltözzön már. Olykor az egész szomszédság hallja, hogy kisfiam már megint egy lajhár gyorsaságával éli az életét. Aztán lehiggadok, elszégyellem magam, és próbálok újra az egészet nyugodtan, türelmesen, szeretettel. Hála adok, hogy ő és a testvérei vannak, és próbálok őket úgy és olyannak szeretni, amilyenek.

Anya 2.:

Gyermekeink közül több is világos hajú, de egy kifejezett „szőke nő” is van közöttük. Szétszórt, szórakozott, rendetlen, kevésbé kötődik a tárgyakhoz,

magyarán mindent elhagy: bérletet, zongoracuccot, sapkát stb. Egyszer, igaz, háromévesen, lefórázta a kezét kézmo-

sás közben, mert csak a piros csapot nyitotta meg, mert az a kedvenc színe...

Őnála érzem gyakran, hogy hirtelen, átgondolatlanul reagálok a mindig váratlanul érkező újabb bonyodalomra vele kapcsolatban. Állapotbeli kötelességem, hogy embert faragjak belőle, tehát szólnom kell, szankcionálnom kell, de mégsem mindegy, hogy hogyan.

Megpróbálok az ő érdekében veszekedni vele. Nem azért, mert nekem nehézséget okoz a szétszórtságával, nem azért, mert magamra ismerék benne, és így még jobban bosszant. Ezeket igyekszem legyőzni magamban. Próbálok igazán órá koncentrálni, az ő kedves,

melegszívű lényére, és arra, hogy őbelőle is egyszer másokért felelősséget vállalni tudó nő kell, hogy legyen. Ezzel a belső indítással közeledem hozzá és az éppen aktuális problémájához. És ha ez sikerül, azt ő rögtön megérzi. Akkor az esti búcsúzásnál bocsánatot kér, és igazán őszintén segítséget.

Anya 3.:

Középső, 6 éves gyermekemmel élem meg ezt leginkább. Talán a testvérek közötti pozíciójából adódóan – hogy se nem kicsi, se nem nagy –, talán a szélsőségesebb személyiségéből következően, nem tudom. Folyamatosan dolgoznom kell azon, hogy eltaláljam, mire van valóban szüksége. Hol ajándékot készítek neki, hol időt biztosítok, hogy kettesben legyünk. De van, hogy épp egy ilyen nap estéjén vágja a fejemhez – mikor rászólok, hogy ne üsse meg a kistestvérét –, hogy „persze, mert engem nem szeretsz!”. Ilyenkor összedől minden törekvésem, törrel a szívemben kérdezem magamtól: hol rontottam el? S van, hogy igen rosszul reagálok az ilyen kitörésekre: dühbe gurulva veszekszem vele, hogy miért nincs igaza. Falra hányt borsó. Aztán tanácsot kérek a férjemtől, aki sokkal jobban kezeli a feszült helyzeteket. Megölelem, megcsókolom kislányomat – amíg lehet –, elmondom neki, hogy „de, én nagyon szeretlek”, s imádkozom tovább, hogy utat találjak a szívéhez.

Anya 4.:

Mostanában van elsőszülött lányom 9. születésnapja. Emlékszem, mennyire vágytunk egy kislányra két fiú után. Imahadjáratba kezdtünk, hogy lányunk születhessen. A Jóisten meghallgatta imáinkat. Megajándékozott minket Vele.

Milyen nagy volt az öröm és a hála a szívemben, hogy egy kislánynak is az édesanyja lehetek! Tündérkének hívtuk, mert annyira édes, tüneményes kislány volt. Finomságot, lágyságot, szépséget hozott két fiúgyermekes családukba. És most, kilenc évvel később, ő az a

gyermekem, aki miatt a legtöbbször van lelkiismeret-furdalásom, hogy jól szerettem-e.

Szegénykém nemigen rendszerető: a ruhái csak úgy „kúsznak le” a székéről vagy az ágyáról, ahová éppen ledobta, ceruzahegyezék halmozok tornyosulnak az asztala alatt. Ha a délelőttötmet azzal töltöm, hogy rendet rakok és feltakarítok a lányszobában, estére már semmi sem látszik belőle (igaz, ebben két húga is segítségére van). A matematikával is állandó a küzdelme. Ha az egyik példát érti, az ugyanolyan másikat már nem. Tanárnője szerint ez csak figyelmetlenség, de ha valaki leejt valamit, Panka az, aki először ugrik érte, hogy felvegye.

Éjjelente, mikor a lelkiismeretem gyötör, hogy már megint szeretetlen voltam vele a miatt a bosszantó számtanpélda miatt, végiggondolom, mi tetszik jobban a Jóistennek: hogy kitűnőre tudja a matekot és folyton rend legyen a dolgai körül, vagy az, hogy előzékeny, udvarias, figyelmes és szeretetteljes legyen másokkal. Aztán belátom, hogy Őt ilyennek tervezte és gondolta el a Mennyei Atya, és elfogadom, hogy így van jól. Átmegyek a lányszobába, megsimogatom alvó Tündérkémet, gyönyörködöm benne, és hála van újra a szívemben, hogy Őt nekünk ajándékozta a Jóisten, s alig

várom a reggelt, hogy megölelhessem és bocsánatot kérhessek Tőle.

Anya 5.:

Ezen a kérdésen sokat lehet gyötörödni. Én természetemből fakadóan mindig úgy reagálok, ami a gyermekemnek hosszútávon igazán jó. Tulajdonképpen az örökélet szempontjából. Ez kicsit több „nem” kimondását eredményezi a hétköznapokban. Így viszont nem vagyok annyira népszerű. Próbálok magamban lazítani, de akkor nem vagyok nyugodt. Ez lelkiismeretbeli ügy.

A lelkiismeretem azt mondja, nem baj, ha a gyerekek most nem értenek, majd eljön az idő, amikor megértik, mit miért tettem. Jött már vissza ezzel kapcsolatos reagálás.

Igen régen történt, hogy egyik gyermekünket nem engedték el valahova. Akkor ez nagyon nehéz volt neki is, nekünk is. 10 évre rá mondta azt, hogy az úgy volt jó. Ez így elolvasva jól hangzik, de ez sok küzdelem. Néha ki szeretnék bújni a bőrömből, és csak úgy átgondolatlanul, felelőtlenül szeretni. Nap mint nap vizsgálom azt, hogy Jézus hogyan szólt konkrétan az egyes személyekhez, hogyan reagált a személyes beszélgetésekben stb. Elég érdekes. Nem sok puhaság, lazaság vagy elomló szeretet fedezhető fel benne. Pedig olyan kényelmes lenne olyannak lenni.

Próbálok igazán órá koncentrálni, az ő kedves, melegszívű lényére, és arra, hogy őbelőle is egyszer másokért felelősséget vállalni tudó nő kell, hogy legyen.

Anya 6.:

Számomra az egyik legnehezebb szituáció, amikor vitába keveredek a nagyobb gyerekeinkkel. Erősen szangvinikus típus vagyok, így pillanatok alatt elönti a fejemet az indulat, elkezdek nagy vehemenciával harcolni velük, és olyankor már nem tudom jól szeretni őket. Ha ezt sikerül észrevennem, akkor próbálok távolabbról nézni a helyzetre, a gyerekekre, és tudatosítani magamban, hogy nincs „háború”, szeretjük egymást, ez csak egy vita. Ha kell egy kis érzelmi töltet is hozzá, akkor felidézem, hogy milyen kedves volt kicsi gyerekeknek, és ő most is ugyanaz a gyerek, csak most egy más állapotában. Már nem azért hisztizik, mert csokit szeret-

ne enni ebédre, hanem más szinteken veszekszik. Igyekszem meglátni benne a kibomlóban lévő személyiséget, úgy, mint korábban a dackorszakban: érteni, hogy a növekedésének az eszköze vagyok, és helyén kezelni a vitát.

Minél többet gondolkozok ezen, annál inkább azt érzem, hogy a gyermeknevelésben nekem a legtöbb türelem önmagamhoz kell. Mert persze nem könnyű órák hosszat hülyeségekről vitatkoznom a gyerekekkel, vagy higgadtan utat törni az elaknásított előszobán. De azt tudom, mennyire nagyszerű gyermekeink vannak. Magamat nehéz elfogadni. Azt, hogy újra és újra elbukok a türelem és a szeretet iskolájában. Még jó, hogy a gyermekeim ilyenkor is szeretnek.

– Az igazságot mindig ki kell mondani?

Tilmann atya: Vannak helyzetek, amikor az igazságot egyáltalán nem szabad ki mondani. Van egy régi szabály: bírálatot csak akkor mondunk, ha kilátásban van a siker. Különben csak fáj, de nem segít. Meg kell vizsgálnunk, egyáltalán tud-e változni, változtatni, ha elmondjuk a véleményünket.

– Vagyis nem szabad mindent kimondani, ami a szívünkben van a másik emberrel kapcsolatban.

Tilmann atya: Így van.

– Akkor hogyan akadályozhatjuk meg, hogy a ki nem mondott, az elfojtott szavak váratlanul, rossz helyen, rossz időben ki ne törjenek?

Tilmann atya: Ez szív kérdés. Ha szeretek egy embert, ráérezhetek, hogy mire van szüksége. Minden, amit mondok, még akkor is, ha ez spontán vagy meggondolatlan, a szeretet szava lesz. Nincs olyan ember, aki igazán tökéletes. A mi eszményképünk nem a patyolattiszta ruha, hanem a szeretet. Egy érett ember a házasságban tudja szeretni a másikat akkor is, ha hibázott. Ha valaki nem tud szeretni egy hibás, bűnös embert, annak nem szabad házasságot kötnie.

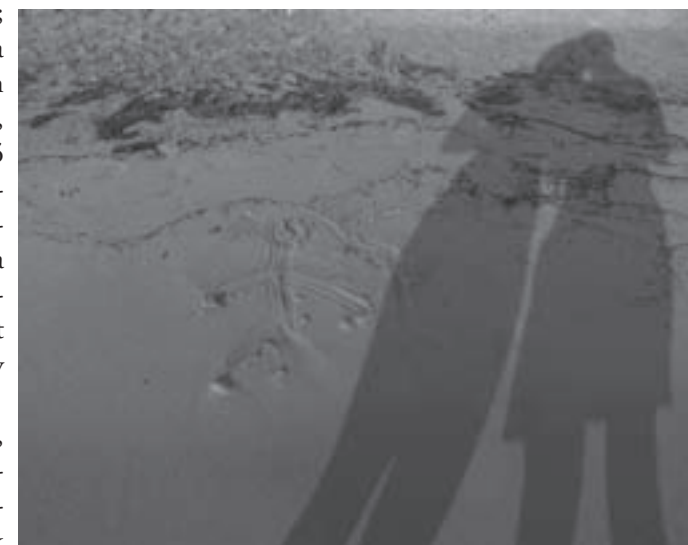
Beszélgetés Tilmann atyával a szavakról

Félreértéseink vígjátéka

A képernyő fölé hajolunk mindketten. Ahogy asszonykám a mondatomat mustrálja, tudom, érzem, hogy sokallja halmozott jelzőimet, egymást értelmező tagmondatokból összeállló, nagyon összetett mondataimat, nem érti, miért nem elég egyetlen találó jelző, egy-egy egyszerű mondat; fontoskodónak, nagyzólnak tartja azon törekvésemet, hogy az általam elképzelt gondolati tartalom jelzőkkel, értelmező mellékmondatokkal történő körülbástyázásával a lehető legpontosabb megfogalmazást próbálok megtalálni. Engedelmesen, bár vonakodva kihúzok néhányat, és látom, hogy értékeli belátásomat, ugyanakkor újfent fájdalommal állapítom meg, hogy megint nem értjük egymást...

Hogyan is érthetne szót két ember, ha az egyikük számára mindennél fontosabb a gondolatok, az átélt valóság lehető legpontosabb körülírása, a szavak és jelentésük világos megkülönböztetése, a gondolati fogalmak behatárolása és logikus egymásra épülése, a másik azonban a spontán önkifejezés bajnoka, aki szerint a szavaknak egy adott helyzetben új jelentést lehet adni (hiszen úgyis értjük, vagy nem?), pusztán a hangalaki hasonlóság már elég is, és teljesen mellékes, hogy az a szó, kifejezés eredetileg egészen mást jelent, vagy hogy egyáltalán létezik-e a magyar nyelvben. Míg én a kínok kínját élem át, ha szavaimmal körül kell írnom, mondjuk egy hastáji fájdalmat az orvosnál (és az ilyenekbe

milyen gyakran beletörök a bicskám, hiszen az érzések legtöbbször leírhatatlanok!), addig ő könnyedén és nagyvonalú leleményességgel nevez át dolgokat (ha nem jut eszébe éppen a megfelelő szó, akkor jó lesz helyette a „cuccos”, bármi

legyen is az értelme!), vagy minden gátlás nélkül kreál új hangutánzó jellegű szavakat, mint pl. „bugyurgázik” (aminek a jelentése számomra még mindig kétséges), és a „buggyanás” (ami legtöbbször összejövetelet, találkozást jelent).

Ő fokozódó türelmetlenséggel várja, hogy végre leszálljak a földre, és kinyögjem, mit is akarok (hiszen gyakran meg sem szólalok addig, míg azt nem érzem, hogy megtaláltam a pontos nyelvi kifejezést), én pedig egyre fárasztóbbnak érzem a rejtvényfejtést (miért fogalmazta meg

25 év gyümölcsei

(Az előző számból a Perei házaspárral készült interjú folytatása.)

ezt pont így, mit akart ezzel mondani? Csak közölni akart egy érzést, vagy volt itt valami mögöttes szándék, valami, amit figyelmen kívül hagytam?); holott tulajdonképpen szeretem a rejtvényeket – nemcsak fejteni, de készíteni is! Én néha előrerohanok az események megfejtésének láncában, majd fölteszek egy – számára

váratlan és érthetetlen – kérdést, abban a meggyőződésben, hogy ő is bizonyosan ott tart a gondolatmenetben, ahol én, holott ő még el sem indult abba az irányba, még teljesen a jelent éli. Nem értem, miért nem érti, mire gondolok; ő meg nem érti, miért kellene kitalálnia, hogy én gondolatmenetem hányadik állomásánál vagyok éppen. Így adunk fel egymásnak talányokat, és így lesz beszélgetésünk állandó félreértések forrása – és ezt olykor kimeríthetetlenül mulatságosnak, máskor kétségbeesítően tragikusnak éljük meg...

Tudom, volt idő, amikor képes voltam csodálattal adózni a női impulzív beszéd leleményességének, sőt másokon is észreveszem, hogy gyakran élvezettel hallgatják asszonykám. Egy másik család férfitagja jut eszembe, aki elismerő nevetéssel jutalmazta feleségem számtalan nyelvi leleményét, a „bugyurgázást”, meg a „cuccost”, meg a „buggyanást”, míg én kétségbeesetten próbáltam lépést tartani a beszélgetés menetével (és – bevallom – féltékeny is lettem egyszerre). Tágabb családunk tagjaira gondolok, akiknek a körében mára szállóigévé vált

...a Jóistenre gondolok, aki minden bizonnyal gyakran hasát fogva nevet „félreértéseink vígjátékain”,

a Tesco-ban elhangzott „még buditetőt kell vennünk” mondat, amely természetesen a vécéülőkére utalt. Aztán a Jóistenre gondolok, aki minden bizonnyal gyakran hasát fogva nevet „félreértéseink vígjátékain”, és azt kérdezem, én vajon miért nem tudom mindig ilyen vidám lelkülettel élvezni, csodálni a női intuíció e varázslatos, nyelvújító költészetét! Persze, ha igyekszem, és jobban odafigyelek, mégis nemritkán sikerül ez...

Tudom, a jó Istentől kaptuk különbözőségünket, mégpedig valószínűleg azért, hogy jobban odafigyeljünk egymásra. Én talán azért is kaptam őt magam mellé, hogy fellengzősen halmozott jelzőimet megtanuljam kigyomlálni. Meg hát azért is vagyunk mi egymásnak, hogy kiegészíthessük egymást, például amikor közösen fogalmazunk meg valamit, teszem azt egy előadást, ami ezáltal csiszolódik valamennyire közelibbé a tökéleteshez...

Schönstattban emellett megtanultam, hogy a Jóisten arra is nevel bennünket ezen nyelvészeti nehézségek által, hogy végül mindig, újra és újra ki tudjuk mondani a nagyobb félreértések időszakában: akkor is szeretlek, ha történetesen nem értelek.

Hogyan tudtatok a nehézségekből gyümölcsöt érlelni?

N: Pl. amikor a nyitott gerincű babánkat hordoztam, abból egy nagyszerű kapcsolatom lett a Szűzanyával. Megküzdöttem azzal, hogy a gyerekeinket elengedjem teljesen, és Istenre bízom Őket. Ne én akarjam az Ő életüket irányítani. Az Istenre való ráhagyatkozás, a Benne való bizalmam erősödött. Nehéz időszak is volt a házasságunkban, amikor kissé eltávolodtunk egymástól.

A 25 éves házassági évfordulónk évében kértük a Szűzanyát a kápolnában, hogy újítsa meg a házasságunkat és segítsen nekünk. Eltelt egy nyár, és ősszel le tudtunk ülni beszélgetni. Nagyszerű volt, kipucoltuk az egész házasságunkat. Hatalmas felszabadulást hozott, nagy lendületet, újrakezdést, és nagyon sok örömet. Előtte úgy éreztük, hogy megszükkültünk, ellaposodtunk, eltávolodtunk egymástól. Megkaptuk az újrakezdés ajándékát, a megújulást. Kérni kellett, kérni kell!

G: Vannak bizonyos játékszabályok, amiket ha nem tartunk be, óhatatlanul bekövetkeznek ilyen eltávolodások. Bizonyos időközönként rendszeresen kell a házaspárnak beszélgetnie. Szükség van a közös élményekre. A közös munka is igencsak összehoz. Kertes házban lakunk, ahol mindig van mit tenni-venni. Igen nehéz időszak volt a házasságunk-

ban, amikor építkeztünk. Hajlamos vagyok arra, ha látom a feladatot, akkor annak azonnal nekiugrom, megcsinálom. Nem szeretek halogatni. Pedig nem biztos, hogy azonnal meg kell tennem. Sokkal fontosabb, hogy egymásra figyeljünk, időt ajándékozzunk egymásnak. A vasárnapjaink mindig szent idők maradtak az építkezés alatt is, olyankor együtt voltunk. Kirándultunk, játszottunk a gyerekekkel. Igaz, hogy már felnőttek, lassan kirepülnek. Nehéz együtt lenni,

Öregszem, ez azt jelenti, hogy egyre közelebb kerülök a nagy találkozáshoz.

közös programokat készíteni. Az adventi, karácsonyi időben ez valahogy mégiscsak sikerül. Nagyon élvezük, amikor nyáron együtt nyaralhatunk.

Mennyire nehézség jelenleg az életkor, a betegségek?

G: Ha szemtelen akarnék lenni, azt mondanám, hogy kikérem magamnak... Negyvennyolc évesek vagyunk, közelítünk az ötvenhez. Nem érzem magam idősnek.

N: A lelkünk nem az, de a testünk már jelez. Szükséges már a szemüveg stb.

G: Vannak életkori dolgok, hogy itt fáj, ott fáj, de hála Istennek ez még nem akadályoz abban, hogy a mindennapos ténykedésünket és a vállalt kötelezettségeinket meg tudjuk tenni. Voltam

már rosszabbul is. Egy éve pl. úgy fájtak az ízületeim, hogy szinte nem bírtam

mozogni. Akkor azt kértem a Jóistentől, hogy segítsen, hogy legalább a munkámat elvégezhessem, hogy a családomat eltarthassam. Segített! Most köszönöm, jól vagyok.

N: Nemrég átestem egy visszérműtéten. Előző este elmentem gyónni, és felvettem a betegek szentségét. Az atya így imádkozott: „vedd el fájdalmait és félelmeit!” A félelmeim teljesen elmúltak, fájdalmaim se nagyon voltak. Mindent le tudtam tenni Isten kezébe. Igazából annak akarok örülni, ami a jelen pillanatban van. Öregszem, ez azt jelenti, hogy egyre közelebb kerülök a nagy találkozáshoz. Ez sem tragédiát, sem stresszt nem okoz. Inkább várakozás és hála van bennem. A testünket amennyire tudjuk karban tartjuk, sokat biciklizünk – nyáron a Balatont is megkerültük – sétálunk, hetente úszni járunk.

A korral – mint ajándék – együtt jár-

hat az unokák születése is. Ti ezt hogyan éltétek meg?

N: Először megzavarodtam, hogy ő most nem is az én gyerekem. Elkezdtem nagy hévvel ... Állj! Adjam vissza az anyjának. (Legkisebb lányunk, Zita, kilencéves, korban nincs még túl messze az első unokánktól.) Furcsa volt, de most már jól tudom kezelni. Meg kellett tanulni, hogy ott legyek ha kell, de mindenképp háttérben. Ha átmegyek a lányomhoz, akkor azt kérdezem meg, hogy mit csináljak? Megvárom, hogy ő mondja meg, miben tudok segíteni, nem csak nekiesek a takarításnak. Lehet, hogy azt szeretné, hogy vigyem le a lányokat az udvarra, ő meg addig tud takarítani... Ne én irányítsak, hanem amire szüksége van, azt tegyem.

G: Először neveltünk rajta, hogy minket innentől kezdve úgy fognak szólítani, hogy nagymami, meg nagypapi, de még hiányzik az ősz szakáll, hajlott hát, meg a bot. Kérdezték, hogy milyen érzés, hogy most nagypapa lettem. Ott álltam egy kéthetes unokával, és nem éreztem, hogy most nagypapa vagyok. Az egyetlen dolog, ami változott, hogy milyen furcsa érzés az, hogy az ember minden reggel egy nagymama mellett ébred. ☺ De attól én még ugyanolyan vonzónak találok a feleségemet, hogy nagymama lett.

A viccet félretéve, arra minden nagyszülőnek vigyáznia kell, hogy ne kényeztesse el az unokáját, és hogy minden szeretete a Jóistenre és a szüleire mutasson. Ne csak magát akarja megszerettetni az unokáival, hanem úgy nevelje, tanítsa azt a gyermeket, hogy az édesapját, édesanyját tekintse nagyknak. Nem szabad

magunkat előtérbe tolni, a gyerekben úgyis kialakul, hogy a nagyanyámtól, a nagypapámtól kaptam ezeket a dolgokat. Majd berak minket az értékrendjébe, ha lesz neki olyan. A nagyszülőség is egy szolgálat kell hogy legyen, egy segítség a saját gyermekünk felé.

N: Ahogy egy anyukának az a dolga, hogy az apához vezesse a gyermekét, a nagyszülő feladata, hogy az unokáját a szülőkhöz vezesse. És természetesen, a Jóistenhez.

Milyen terveitek, álmaitek vannak?

N: Nem igazán vannak terveim. Amit a legfontosabbnak érzek, hogy boldogok legyenek a gyermekeink, unokáink, mert megtalálták Istent. Hálás tudjak lenni minden helyzetben, s meglássam Isten

szertető kezének az érintését, akkor is ha éppen nehéz az életem. Ezek a vágyak vannak bennem.

G: Anyagi értelemben, nincsenek különösebb vágyaim, mindent megkaptunk a Jóistentől, amire szükségünk van. Bölcsességet és erőt kérek Istentől, hogy továbbra is tudjuk szeretni és támogatni egymást. Egymásra találtunk, gyerekeket kaptunk ajándékba - kell ennél több?

Kedves Nóra és Gábor! Szívből kívánom, hogy házasságotok következő huszonöt éve is ilyen gyümölcsöző legyen! Köszönjük, hogy bepillantást nyerhetünk eddigi életetekbe.

Küzdelem a rákkal

Pár hete kaptuk az alábbi kérést: „Imát és áldozatokat kérünk Tőletek a kegyelmi tőkébe egy feleségért, aki négygyermekes édesanya és hősiesen küzd a rákkal már jó ideje. A legutóbbi vizsgálat eredményei sajnos a vártnál rosszabbak lettek, ezért különösen nagy szüksége van most a segítségre, hogy a káros folyamatok megálljanak, visszaforduljanak és meggyógyuljon. A reménye erős, a lelke derűs és bizakodó! Az egyik keszthelyi családcsoportba tartoznak kb. 20 éve. Kérjük együtt a Mennyei Atyát, hogy ha terveivel összeegyeztethető, Kentenich atya közbenjárására gyógyítsa meg Öt!„

Megérintett a hír, hisz jómagam is négygyermekes anyuka vagyok, kicsit át tudtam élni a helyzetet. Mikor el akartam küldeni az Oázisnak ezt a kérést, nagy meglepetés ért. Az alábbi levelet kaptam:

„Köszönet a Szűzanyának, az Úr Jézusnak!!!! Köszönet mindenkinek, akik értem imádkoznak!!! A tegnapi (2012. 02. 17.) vérvétel eredmény-értékei jók vagy jobbak mint a múltkoraiak!”

Persze a küzdelem még nem dőlt el, de nagy öröm a jobbulás. Kérünk benneteket, hogy hordozzuk tovább együtt ennek a családnak a terhé! Kérjük a további imáitokat és áldozataitokat!

Az egyház a családok otthonaiban újul meg

Házszentelésre érkezett hozzánk a plébános atya. Előre megbeszél- tük az időpontot, vacsorával is készültem.

Megérkezett az atya, kedvesen ját- szott egy kicsit a gyerekekkel, beszélget- tünk, majd ünnepélyesen felállt, elővet- te a házszenteléshez szükséges könyvet, szenteltvíztartót, stólát. Áhítatosan el- kezdtük az imát, a gyerekek is olvastak

könyörgéseket stb. Amikor kinyitotta az atya a szenteltvíztartóját, hogy meghint- se a helyiségeket, döbbsen látja, hogy üres... Felénk fordult: nincs itthon vé- letlenül szenteltvizetek? Odaléptem a Háziszentélyhez, elővettem azt az üveg szenteltvizet, amit még a húgom hozott Schönstattból, s abból töltöttünk a plé- bános atya szenteltvíztartójába. – Van itthon szenteltvizünk!

Add, hogy Hozzád hasonlóvá váljunk!

Kislányom műtétje miatt kórházban töltöttünk egy hetet. A gyerekosz- tályon sok kedves szülővel beszél- gettünk mint sorstársak. Egyikük is, másikuk is elkezdte mesélni, hogy milyen sokan imádkoznak a gyerekük- kért, a plébánia közössége segít a töb- bi gyerekük iskolába szállításában stb. Gondoltam, milyen nagyszerű dolog, hogy látják rajtam, hogy keresztény va- gyok, ezért fedik fel a hitüket előttem.

Aztán amikor a nap végén véletlenül a tükörben megláttam, hogy rajtam van a nyakláncom a schönstatti Szűzanya medállal, elszégyelltem magam. Arra gondoltam, hogy talán nem is az én arcomon látták meg Krisztust, hanem a Szűzanyát látták... De jó lenne, ha a medál nélkül is látszana rajtam, hogy Krisztus követője vagyok! Add, hogy Hozzád hasonlóvá váljak!

„A szeretet azért lehetséges, és mi azért tudjuk gyakorolni, mert Isten képmá- sára vagyunk teremtvé. Megvalósítani a szeretetet, és ezáltal Isten világosságát a világba hozni – erre szeretnék meghívni mindenkit.”

XVI. Benedek, *Deus caritas est*

„A szülő a mindennapi kenyér, a nagyszülő a kalács”

Gódány Róbertet és Ritát a Schön- statt Családon belül mindnyájan ismerjük. Az alapító családok körébe tartoznak. Velük beszél- getünk mai műsorunkban nagyszülői élethelyzetükről.

– *Hány unokátok vesz körül benneteket?*

– Közvetlen körülöttünk 14, összes- ségében pedig 21 unokánk van, 2011. novemberében született a legkisebbik. Most augusztusban ünnepelhettük 45 éves házassági évfordulónkat. Óbuda- váron, a Balaton-felvidék kis falujában élünk 1980 óta. Öt gyermekünk van, mind családosak. Két fiunk és egy lá- nyunk él itt Óbudaváron.

Gyermekeink és családjaik igyekez- nek tekintettel lenni ránk, tapogatóz- nak, hogy lehetne jól együttműködni. Előfordul, hogy orvoshoz kell menni, vagy hirtelen megszorul valaki, olyan- kor természetesen igyekszünk „beug- rani”. De törekszünk rá, hogy inkább rákészülősen, szabályozottan alakítsuk napjainkat. Gyermeink jó előre bejelen- tik, mikor lenne szükség ránk...

Fölkínáltunk nekik heti egy „bölc- sis” délelőttöt azok számára, akik még nem óvodások, de már el tudnak szakadni az édesanyjuktól. Ilyenkor ebéd utáni- g biztosítjuk a fiatal édesanyák szusszaná- sát, délutáni alvásra már hazavisszük a kicsiket.

A folyamat úgy történik, hogy kora reggel elmegy az ovibusz, addigra a ki- csik már fölöltözve várják, hogy jöhes-

senek. Együtt reggelizünk, tízórazunk, ebédelünk. Az utóbbit próbálok előre elkészíteni, hogy tudjak minél többet velük lenni... igyekszünk megteremte- ni az unokáinknak a lehetőségeket: télen bordásfallal, matracal, hogy lehessen ugrálni, labdázással akár a szobában is, jó időben pedig ott az udvar, a falu, mely több lehetőséget is kínál.

– *Kedves Róbert! Te, mint nagypapa, hogy találsz fel magad a „bölc- sis délelőt- tőkön”? Férfiakhoz inkább az idősebb gye- rekek szoktak közel állni...*

– Az, hogy a szívemhez ki áll köze- lebb, a kicsik vagy a nagyok, életkortól

független, de ahogy a kicsik a nagyma- ma utasítására vannak utalva, úgy én is, ebben a helyzetben. A kicsik vannak többet nálunk, a nagyok már ritkábban, így a kicsikkel a kapcsolat intenzívebb. Jó a kapcsolat, haverkodunk...

– *A kisgyerekkori közvetlen kötődés az alapja annak a kapcsolatnak, mely a későbbiekben működik... A misén szép élményem volt az öledben ülő kislány, s az alsó tagozat végén járó nagyobb fiúunoka, Jakab. Látszott, hogy jó kapcsolatban vannak. Látszott, hogy élvezzi a társaságot, s közben figyelt kis unokahúgára.*

– Nagy különbség van e tekintetben kettőnk között. Jakab, aki 11 éves, hatodikos, odaült nagymamája mellé, mert sokkal jobban megélheti nála az értő figyelmet és az értő gondoskodást. Szép volt látnom, hogy Jakab milyen jól érezte magát Rita mellett.

– *Szeretettel rajzolt lovat, kiscsikót, káposztáskertet...*

– Szép ajándék a Kápolnában a szentmisén, ahogy Jakab észrevette, hogy kis unokahúga, aki három év körüli, nyugtalankodni kezd. Észrevette, hogy le kell kötni a kislány figyelmét, és így kitaróan és kedvesen szolgálta őt. Először lovacskát rajzolt neki, majd kiscsikót. Szép kis együttlét volt, én csak kicsit irányítottam a kislány figyelmét Jakabra. A táskámban mindig van toll, papír, lerajzolta a keresztet, a mintázatot, még Ozsvári Csaba cirádáit is papírra vetette. Neki is fontos volt a rajz, mise végén átvitte megmutatni szüleinek a másik padsorba, s édesanyja is rácsodálkozott, milyen szépet rajzolt. Kértem, írja rá a nevét és a dátumot, hogy eltehessem. Később értékes lehet neki, hogy visszagondolhat, mit alkotott 11 évesen. Ám ő

nem a nevét írta rá, hanem az oltárterítő feliratát, „Semmit nélküled – semmit nélkülnk”. S egy aranyos mozzanatot: a semmit egy „m” betűvel írta...

– *Öröm hallgatni ezt a sok érzékelő odafigyelést, ezt a sok apró mozzanatot, abban a világban, ahol a gyerekek sokasága a nyári szünidőt a számítógép mellett tölti, s nem tapasztalja meg, milyen gazdag is lehet kapcsolatokban, érzékelésben egy nap. Hogy küzdötök meg a televízió és számítógép nagy vonzerejével?*

– Nálunk is látják a televíziót, a számítógépet, a DVD-ket, ilyenkor közösen kiválasztunk egyet-egyét. A nagyobbaknak már jó értékítéletük van. Vannak visszatérő alkotások is, például a „Legyetek jók, ha tudtok...” Szoktuk is mondani nekik, mikor búcsúzkodunk: „legyetek jók, ha tudtok!”

– Van egy saját változatom is: Legyetek jók, mert tudtok...

– *Nem alakul ki olykor a ti szeretetetekért való vetélkedés?*

– Hat unokánk él a velünk szemben lévő házban, megjelennek a kerítésrácsnál, s kérdezik, „mikor mehetünk hozzátok?” Szép megtapasztalni, hogy örömmel várják a találkozást. Ám ennek a rendjét mindig meg kell beszélni, bölcsen kell egyeztetnünk a szülőkkel, különösen az édesanyával...

Két éve szokás nálunk, hogy születésnap ajándékképpen közösen elmegyünk az ünnepelttel kirándulni. A köszöntéskor kis ajándékkísérő lapon kapja meg

...négyéves fiúunokánk aközélegy óráson, mely Óbudavárig még hátra volt, végig mondta a magógóét.

a meghívást. Választhat, hogy kikkel szeretne velünk jönni, mert az autóban hátul három hely van. 9 éves Marci unokánk kiválasztott két unokatesót, így öten együtt indultunk a Kő-tengerhez. Ott töltöttünk néhány órát, visszaúton még a szívárványt is megcsodálhattuk, gyönyörű volt, ahogy kibontakozott előttünk. Igazán szép közös élmény volt, végül még fagyiztunk is.

– *Ti magatok vagytok az ajándék, úgy érzékelem, s ez a legtöbb, amit ajándékozhattok! Nagy dolog a személyes odafordulás.*

– Úgy éljük meg, hogy sokat jelent ez nekik, útközben beszélgetünk, mindig feszíti őket a mondanivaló, mi pedig örömmel meghallgatjuk.

– *Nem biztos, hogy egy hatgyerekes családban van a szülőknek annyi füle, hogy minden beszélgetni vágyó gyereknek jusson belőle, így kiemelten fontos nagyszülői feladat a meghallgatás!*

– Egyszer Ostffyasszonyfáról utaztunk hazafelé egy családi összejövetelről. Devecsernél lehettünk, amikor a hátsó ülésen utazó unokák közül kettő elaludt, s négyéves fiúunokánk a közel egy óras úton, mely Óbudavárig még hátra volt, végig mondta a magagát... Mikor kiszállt, búcsúzóul azt mondta:

„Jövőre is veletek szeretnék hazajönni...”

– *Van olyan, amit nálatok máshogy élnek meg, ami vonzó, ami eltér az otthonitól?*

– Magától értetődő, hisz mi is saját személyiségek vagyunk, s minél inkább az ő érdekeiket próbáljuk figyelembe venni. Van egy mondás:

A szülő a mindennapi kenyér, a nagyszülő a kalács... Természetesen azért igyekszünk mértéktartók lenni, de kétségtelen, hogy nagyobb szabadságot élhetnek meg nálunk, hiszen mi jobban szabadabbá tudjuk tenni számukra magunkat.

– *Nem mézeskalács akartok lenni, csak kalács...*

– Igen, ez egy tanulási folyamat. Volt régebben, hogy jelezték gyerekeink, hogy az unokák nálunk túl gyakran kapnak Túró Rudit, vagy a tea edesebb volt nálunk, mint otthon... Igyekeztünk megszívlelni a jelzéseket, hisz a gyerek javát kell elsősorban szem előtt tartanunk.

Az írás a Mária Rádióban elhangzott Életre nevelő műsor szerkesztett és rövidített változata

Rita, Róbert, Erika

Rejtett évek

– könyvajánló a lektor tollából

Küszöbön áll a Kentenich atya gyermekéveit és ifjúkorát feldolgozó könyv kiadása. Mint lektor, hónapokat dolgoztam ezzel a könyvvel, és nagy örömmel tettem. Csodálatos titkok tárulnak fel, fantasztikus mélységek és magasságok érhetők el e munka során. Gyakran azt éreztem, hogy itt és most szól hozzám az Isten, hogy aktuális kérdéseimre kapok választ. Pedig a „történet” több mint 100 évvel ezelőtt játszódik. Úgy tűnik azonban, hogy az emberi lélek nem változik. Márpedig ez a könyv

egy lélek kibontakozásáról szól. Hogyan lesz a hernyóból pillangó? A földön járó, csak az orráig látó emberből a magasság-

ba emelkedni képes, a dolgokat felülről, összefüggéseiben látni képes szent.

Fantasztikus gazdagságban tárul eléink egy mai szent, egy zseni, egy próféta hivatásának kibontakozása. Lenyűgözően érdekesek azok a vallomások, amelyek azoktól az emberektől származnak, akik személyes kapcsolatban voltak az ifjú Josef Kentenichhel, valamint Kentenich atya saját vallomásai életéről, amelyeket gondos kezek különböző előadásából és egyéb megnyilatkozásaiból gyűjtötték össze. (A könyv szerzője, M. Doria nővér a schönstatti Mária-nővérek közösségének tagja, 1999 óta Kentenich atya életének kutatásával foglalkozik.)

Legyünk bármely életszakaszunkban, biztosan van mondanivalója számunkra. Hiszen az a fejlődési út, amit Kentenich atyánk születésétől a pappá szenteléséig bejárt, egy ember szentté válásának története. Márpedig ez legtöbbünk számára egy életen át tartó küzdelmet jelent. Nagy segítségünkre lehet ez a könyv aktuális kérdéseink megválaszolásában, pillanatnyi nehézségeink leküzdésében, ill. feldolgozásában. Ajánlom minden schönstatti család és fiatal számára, hogy használja kézikönyvként. Bár attól tartok, hogy aki először veszi kézbe, nem nagyon fogja tudni megállni, hogy azonnal végigolvassa, olyan izgalmas!

A könyv Magyarországon először jelenik meg, már most előjegyezhető és megrendelhető Palásthy Imrénél („Palásthy család” <info@palasthybt.hu>).

Schumicky Ildi

Helka

Könyvfesztiválon különös érdeklődéssel kerestem Nyulász Péter új kalandregényét, mely a Balaton legendájának újraéledését ígéri egy feledésbe merült mítosz nyomán. A szerzőtől eddig verseket, mondókat olvashattunk (Zsubatta! Miazami? Miazmég?). Azt is tudjuk, hogy történelem-földrajz szakos diplomája van, emiatt is izgatott, hogy milyen lesz a regény. Izgalmam másik oka az volt, hogy nyaranta a családdal kedvelt kirándulóhelyünk a Balaton-felvidék, kíváncsi voltam hát, „miazamit” még nem tudok róla.

A borítóval egybeszerkesztett fület kihajtva, a Balaton-felvidék „varázstérképe” jelzi, mely vidékeken, tájakon

fogunk járni olvasás közben. Belelapozva pedig Bohony Beatrix illusztrációi sejtetik a könyvben rejlő titkos világot, melyben a Bakony varázslója, Kamor, útnak indul Helka hercegisasszony

beiktatási ünnepségére. A szekeren két állandóan éhes, ugyanakkor igen csintalan manó találgatja a hercegnő-avató menüjét („palacsinta vagy túrógombóc”). A varázsló a Szurdokvárban lakik, s el kell jutnia a Soktornyú Kastélyhoz, ami a Tihanyi-félszigeten található. Közben a kastélyban a leendő hercegnő az unalmas táncpróbák elől a veszélyekkel teli, tiltott rengeteg egy közeli tisztására szökik számocázni. Itt talál rá hűség-

apródja, akivel a tréfa kedvéért korábban már öltözeteket is cseréltek (koldus és királyfi-motívum), s így mennének vissza a Kastélyba, ahova azonban nem jutnak be, mert a palotát ezalatt rejtélyes támadás érte. Minden kapu zárva, sehol egy lélek, leszámítva a főlovászt, Nóniuszt. Mint Csipkerózsika meséjében, a palota összes lakója mély álomba merülve alszik. Nóniusz is csak annyit tud, hogy fekete madarak és csúszómászók ütöttek rajta a palotán, és valamiféle csillámport szórva lebénították a Kastély népét. Mivel véletlenül Helkára is kerül a lemoshatatlan csillámporból, nem várhatnak tovább. Lóhátra kapnak, s nekiindulnak a félelmetes Erdőn át, hogy eljussanak

a varázslóhoz, és feloldhassák a Soktornyú Kastélyra telepedett gonosz átkot.

Ezekkel a kalandokkal indul Nyulász Péter izgalmas meseregénye, melynek cselekményeit egy régi

legendára építi a szerző. Az új történet valójában Lipták Gábor: A Balaton tündére című legendájának szerves folytatása. Helka hercegisasszony a régi legendából ismert Helka és Kelén hercegi pár gyermeke, s ő az, aki most a veszélyekkel teli útra vállalkozik hű testőrével és pajtásával, hogy félelmüket leküzdve szembenézzenek a gonoszokkal. Útjuk során különös segítőkre találnak, akik nem csak galibát tudnak okozni, hanem meg-

...nem kelt hatás-
dász izgalmakat,
csakis „továbbolva-
sási” izgalmakat, ha
van ilyen fogalom.

érik a „varázsnépek” közelségét is. Mindemellett finnyepetrásan félre hallanak mindent, hercegnői felvonulás helyett „hencegős felborulás”-t értenek például. A humor végig finoman jelen van a műben, ami kellő pillanatban oldja is a

feszültséget, a kis főhősök pedig az izgalmas kalandok során végigjárják a balatoni táj mesés helyszíneit, és lassanként felgöngyölítik a múltjuk titkait.

Amellett, hogy a regény nagyon érdekesítő (titkos, olykor beszélő naplóval, különböző színekben fénylő térképpel, mely a veszélyes helyeket jelzi, átokhínárral borzongatva), mégsem rémisztő. Mértéktartó, nem kelt hatásadász izgalmakat, csakis „továbbolvasási” izgalmakat, ha van ilyen fogalom.

A regényben nincs felesleges agreszsió, az ellenséget különböző cselekkel hatástalanítják a főhősök. Például a ronda, szőrös, szakállas békák a kőolvasztó szerkezet segítségével dermesztik kővé, s máris ráismerhetünk Szentbékállá helysége, a Kötengerre. Az Óriás, amikor elveszíti erejét, bazaltoszloppá alakul át. Így a különös bakonyi felszíni formák kialakulására is kap egyfajta magyarázatot a gyerekolvasó, mégsem didaktikusan.

Ötletesek az eredetmondák, van sodrása a cselekménynek, ugyanakkor nem

csapong és követhető. A fejezetekben át-
szövik egymást a különböző események
szálai, s ez állandóan fenntartja az olvasói
figyelmet.

Méltó hazai képviselője lehet e regény a
külföldi gyermekirodalomban oly népszerű
fantasy-történeteknek. Ebből a szempontból
hiánypótló a hazai kortárs gyerekirodalomban.

Mindemellett késztetést érzünk, hogy
elmenjünk a regényben szereplő helyekre,
s megkeressük például Agont, az óriások
vezérét a Szent György-hegyi bazaltorgonák
között. Vagy reménykedünk, hogy a sajkodi
szamócásban összetalálkozunk Traminival és
Furminttal, a két pajkos manóval. A regény
beszédes nevei is nagyon izgalmasak. Ha
filmet készítenének belőle, bizonyára jó
hosszú lenne a stáblista. Például Kamor
lovát Cuhának, a javasasszonyt Rezinék
hívják, a pelekapitány pedig a Boncsos
névre hallgat.

Nyulász Péter nem titkolt szándéka volt e
könyv megírásával az is, hogy újra
felfedezzük a Balaton környékének gazdag
természeti kincseit, gyönyörű helyeit. Ha a
füredi partokon ücsörgünk, s a vízen a két
legöregebb balatoni hajó, a Helka vagy a
Kelén ringatózik, már azt is tudni fogjuk,
kikről neveztek el őket hajdanán. Csak
aztán vigyázzunk, mert aki nem olvasta a
Helkát, az még nem tudhatja, hányadán is
állunk Sióval, a Balaton tündérével, akit
egykor elátkozott a Bakony varázslója, s
hogy most valójában tündér-e, avagy gyík-
szerű lény, aminek förtelmes polipkarok
kígyóznak a fején. Óvatosan lógassuk
tehát a lábunkat a vízbe!

Oszoli Márta

Amikor az álmaink egy csapásra megsemmisülnek

„Mikor elhagytak, Mikor a lelkem roska-
dazva vittem, Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával, Hanem jött néma,
igaz öleléssel, Nem jött szép, tüzes nap-
palon De háborus éjjel.”

Akár ez az Ady vers is lehetett volna a
Hartbergben bemutatott Josef und Ryan
(József és Ryan) című musical mottója.
Talán mindannyian megtapasztaltuk
már, milyen az, amikor az álmaink egy
csapásra megsemmisülnek, az az út,
amelyről azt hittük, hogy Isten jelölte ki
számunkra, hirtelen véget ér, akadály-
ba ütközik. Isten megtöri a gőgünket
és megmutatja, hogy igazán csak Vele
boldogulhatunk. Az ószövetségi József-
nek nemegyszer volt ebben az élmény-
ben része. Testvérei elárulták, majdnem
megölték, aztán eladták. Amikor újra jóra
fordul volna a sorsa, ismét buknia kellett,
hogy aztán a legmélyebb elkeseredésből a
legmagasabb dicsőségbe kerüljön.

Ezt a történetet állították színpadra
a Graz melletti osztrák városka fiataljai,
láthatóan sok munkával és nagy lelke-
sedéssel. Hogyan ragadta magával őket
József sokszor idézett, számos feldolgo-
zásban megjelenő sorsa? Sarah Hucek,
a musical fiatal szerzője csavart egyet a
történeten, s párhuzamba állította Ryan-
nek, egy mai amerikai fiatalnak az éle-
tével. Ryan reményvesztett, kiábrándult,
nehéz sorsú fiú, akit egy angyal vissza-
vissza repít József korába. Az ószövetségi
József és a XXI. századi Ryan egymásnak

adnak reményt a megpróbáltatások ide-
jén, egymást támogatva jutnak el addig,
hogy igazán rábízák életüket Istenre.

Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy le
kell tennünk önzésünket, le kell vál-
nunk önmagunkról. A musical egyik
legsikerültebb, legdinamikusabb jelenete
az, amikor a testvérek tehetetlen dühvel
szemlélik Jákob szeretetét legkisebb fia
iránt. A szerencsés Józsefnek, Isten, az
apja és a lányok kedvencének minden si-
kerül (még Rubennel is csak azért randiz-
nak a lányok, hogy Józseffel egy sátorban
chessenek). Feszül a testvérekben a düh,
a néző azonosul néhány percre a másik
oldallal is. Ugyanígy Ryan sem egyér-
telműen pozitív hős, önzésével bántja
testvérét, a legjobb barátját és a lányt,
aki szereti. A börtönben, a legnagyobb
elhagyatottságban mindketten megsza-
badulnak az önmaguk körüli forgásból,
így lesznek képesek Istent és a többi em-
bert valóban szeretni, így tapasztalhatják
meg a valódi boldogságot.

A musical zeneszerzője és fő mene-
dzselője az az Alois Lugitsch, akinek
dallamait már ismerhetjük a Mária
musical-ból. A Josef und Ryan-ben át-
szűrődnek az ismerős dallamok, mégis
új zenét hallhatunk. Jó szívvel ajánlha-
tom mindenkinek, hogy ha teheti, nézze
meg a musical-ről készült DVD-t, bizto-
san gazdagodni fog az előadás által. Én
pedig köszönöm mindenkinek, aki lehe-
tővé tette, hogy megnézzük az előadást
Hartbergben. Nagy élmény volt!

Szentély év

A zsinati beszámoló folytatása

II. Mi foglalkoztatja a magyar schönstatt-családokat, mi az ifjúságot?

Sok család megtapasztalja a munkahelyi bizonytalanságból fakadó feszültséget, a rossz munkahelyi légkört, nehéz eltartani a családokat, látják a különféle útkereséseket (sokan mennek külföldre dolgozni).

„Embertelenül sokat kell dolgozni”, és mégis kiszolgáltatottak vagyunk.

Ebből következik a következő kérdés, ami gyakran munkál bennünk: hogyan őrizhetjük meg mégis a jó légkört?

Öröm-fáradtság-jövő hármas életérzés, életállapot.

Sok schönstatti család az életközépnél tart, új feladat: ismét egymásra találni, amikor a gyermekek már nagyok, és távol vannak.

Többeket is foglalkoztat az elmúlás gondolata, azzal összefüggésben, hogy középkorú emberek haltak meg környezetükben hirtelen, több esetben saját kezük által. – Az emberek lelke beteg. Kérdés: az emberek körülöttünk vágnak az örök életre, mit és hogyan beszéljünk erről?

Lelki életünk karbantartása éppoly fontos, mint otthonunk működőképeségének biztosítása.

Az idősebb családok körében mint-ha fogyna a lelkesedés a közösség ügyei iránt. Magunknak is újra meg újra, és minden nemzedéknek is újra meg kell hódítania Schönstattot!

Oda kell állnunk a fiatalok mellé (kéznél kell lennünk), mert nem könnyű a helyzetük, és lelkileg sokat tudunk

nyújtani nekik. Felnőtt gyermekeinknek is kell a biztos családi háttér tudata és tapasztalata. Ne féljünk az őket érő kellemetlenségektől. A kellemetlenség még nem a rossz!

Saját családunkból, otthonunkból tudunk erőt meríteni.

Fiataljaink is beszámoltak tapasztalataikról, munkáikról, vágyaikról: foglalkoztatja őket a Kentenich-pedagógia; az ifjúsági világtalálkozó jelmondata, amit a mi három készülési évünkre is vonatkoztathatunk: „Verjetek Benne gyökeret, épüljete Rá, erősödjete meg a hitben!”

A fiatalok vágya egy közösségi hely Budapesten. Ezért komoly erőfeszítéseket tesznek, és áldozatokat hoznak, amelyet az interneten egy virtuális korszak képében is megjelenítettek.

A „Való Világról” nyert keresztmetszet komoly, és a kezelése is komoly kell, hogy legyen. Mindemellett jó érzés volt hallani azt is, hogy egyáltalán nem baj, ha vannak feszültségek, mert ez mindig fejlesztőleg hat ránk.

III. Ünnepség

Szombat délután ünnepléssel folytattuk a munkát. Az októberi zsinat keretében a Schönstatt-közösségek szerte a világon lezárják a Triennium – készülési időszak – első évét, az Atya-évet, és megnyitják a második készülési évet: a Szentély évét. Ezt tettük mi is.

Először Gertrud Mária nővér tartott előadást „A szentély a mi égő csipkebokrunk” címmel.

A Mózes történetéből vett csipkebokor-képpel állította párhuzamba a mi szent helyünket, a Schönstatt-szentélyt. Szent hely az, ahol Isten jelen van, ahol Isten szeret, ahonnan Isten küld minket.

A mi szent helyünk a szentély, ahol otthonra találunk, ahol szeretetében átalakulunk, és erejéből merítve küldetést kapunk.

Ezekkel a gondolatokkal indultunk a kápolnába, ahol lezártuk az Atya-évet, és megnyitottuk a Szentély-évet.

Ekkor történt a Kentenich atyával való szeretetszövetség megkötése is, valamint az Atya-jelkép elhelyezése. Az ünnepség szentmisével zárult.

(folytatjuk)

Oázis konyha

Tavasza már minden elfogyott a füstölőről, csak a sonka maradt, így lett a húsvét jellegzetes étele.

Húsvéti ebéd:

- Sonkás tormakrémleves
- Rozmaringos bárány (más hússal, pl. borjúval is készíthető) vajos párolt zöldségekkel
- Kávés diótorta tojáslikőrrel

Sonkás tormakrém leves

Ezt a levest akkor készítettem először, amikor már senki nem kért többet a főtt sonkából, és a maradék hasznosításán törtem a fejem. Azóta többször is szerepelt már nálunk a menüben, mert egyszerű és nagyon bevált.

A leveshez való: olaj, liszt, tejszín, só, bors, főtt sonkakockák, reszelt torma, póréhagymacsíra a díszítéshez.

Az olajjal és a liszttel világos rántást készítünk, ízesítjük sóval, borssal, beletesszük az 1-2 kanál reszelt tormát (lehet friss is, de ecetes is). Ha felforrt, tejszínnel dúsítjuk, és beletesszük az apró kockára vágott főtt sonkát. Tálaláskor póréhagyma csírát teszünk rá. Gönyörű látvány!

A báránnyús h a g y o m á n y o s húsvéti étel, a régi paraszti gazdaságokban is készítettek báránysültet legalább évente egyszer, lehetőleg még mielőtt az állatok a szabad legelőre mentek, vagyis György napja előtt, mert a bárány húsa ekkor finom igazán. A húsvét volt a legjobb alkalom.

Hentesnél érdemes előre megrendelni és előkészíttetni, a faggyútól megszabadítani, de beszerezhetjük vidékről is, így talán kedvezőbb az ár.

Igazi ünnepi étel! Kevés munkával fantasztikus eredmény!

Rozmaringos báránycomb:

Hozzávalók: 1,5 kg báránycomb, olaj, 5gerezd fokhagyma, 3 ág rozmaring, só, 5 dl húsleves, 3 fej hagyma.

A fokhagymát összenyomom, a rozmaring levélkét apróra vágom. Kb. fél dl olajban elkeverem a fokhagymát és a

rozsmaringot, majd a megmosott bányacombot alaposan bekenem vele. Letakarva egy éjszakán át hagyom állni! Másnap egy nagy tepsibe teszem. 1 ág rozsmaringot és a negyedbe vágott hagymákat mellé teszem. Aláöntöm a húslevest, és lefedve 160 fokon sütöm 2 óráig. A végén nagyon picit hagyom pirulni! Időnként rákukkantok, és kicsit meglocsolom a levével! Nagyon fontos, hogy csak a végén szóom meg!

Köretnek krumplipürét és vajon párolt vegyes, színes zöldségkeveréket adhatunk! Szemgyönyörködtető és ínycsiklandozó!

Meghatottsággal emlékszem vissza arra, hogy gyerekkoromban minden ünnepre készített a nagymamám ilyen tortát, és mindig nagyon ízlett nekünk. Más ünnepeken tojáslikőr nem volt hozzá, de húsvétkor ettől lett aktuális. Az elkészítését csak emlékezetből próbáltuk meg,

többen is a családból, mert a receptet sajnos magával vitte a nagyí...

Kávés diótorta tojáslikőrrel

Hozzávalók: 5 db vékony (fél-1 cm) tortalap, 20 dkg darált dió, cukor, kb. 1 dl kávé, 10 dkg vaj, tojáslikőr.

A vékony süteménylapok közé töltjük a felfőzött (a diót és a cukrot összekeverjük, és egy kevés vízzel vagy tejszínnel felfőzzük) cukrozott darált diós töltelékkel, amihez elkészített kávét is adunk, és ha kihűlt, vajjal habosítjuk (hozzátesszük a szobahőmérsékletű vaját, és robotgéppel 1-2 percig keverjük). Kívülről is bevonjuk a krémmel, és tálaláskor tojáslikőrrel öntözzük meg.

Borajánlat: Budai Chardonnay 2011.

Nyakas pince – Tök

Ennél a bornál a karakteres férfias ízjegyek mellett a finom savak és telt gyümölcsös ízek dominálnak. Báttran rábízhatjuk a húsvéti ebéd kísérését.

Gólyahírek

2011. december 28-án, Aprószentek ünnepén világra jött apró leánykánk, Németh Lujza Ilona (2730 g, 48 cm). Hálásan köszönjük az értünk mondott sok-sok imát. Szeretettel:

*Nóri, Zoli
és Benedek, Gellért, Lőrinc, Ella*

Örömmel értesítünk mindenkit, hogy hosszú, adventi várakozás után 2011. december 13-án megszületett Máté, a mi legnagyobb karácsonyi ajándékunk!

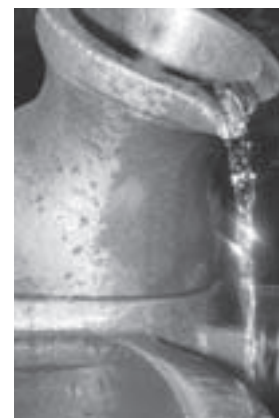
Bartal Gergő-Orsi-Kinga

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Tilmann atyát, aki júniusban ünnepelheti pappá szentelésének 50. évfordulóját
- ❖ az óbudavári gyakorlati zsinatot
- ❖ a jelmondatkibontó gazdag lelki ajándékait
- ❖ a családnapiakat (előadók, házigazdák) vállaló házaspárokat
- ❖ a 10. Családakadémiai évfolyam családjait
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ egy életveszélybe került kisfiú felépülését
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését.

Helyesbítés: A téli Oázis [2011/4] 45. oldalán „Régi magyar áldás” címen megjelent versről kiderült, hogy Kosinsky Ágnes műve, de mi ezt nem tüntettük fel. Ezúton szeretnénk elnézést kérni a szerzőtől, és a hátsó borítón egy újabb nagyszerű költeményével megörvendeztetni az olvasókat.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy Kantenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kantenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy áldja meg hazánkat, erősítse meg a magyar családokat
- ❖ hogy a fiatalok találják meg hivatásukat
- ❖ hogy a jegyesoktatások segítsék elő a párok felkészülését a házasságra és a családi életre
- ❖ a kápolna-búcsú ünnepéért (2012. 03. 31.)
- ❖ hogy a családakadémia 10. évfolyamát bőséges áldás kísérje
- ❖ a nyári családnapi előadóiért, az előadóképző sikeréért
- ❖ hogy az építkezésre kapott kölcsönöket vissza tudjuk fizetni
- ❖ hogy Budapesten élő és tanuló fiataljaink kérése teljesüljön, akik szeretnék, ha a Szűzanya a fővárosba is „beköltözne”. „Egy helyet szeretnénk a számára, ami egészen az övé és egészen a miénk is. Egy állandó otthon ifjúsági közösségünk számára.”

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszaj)

Kedves családok!

Elsősorban anyukák és nagy tesók segítségét szeretném kérni!

Mindannyian örömmel olvassuk csemetéink édes mondásait, és jókat derülünk rajtuk. Egy-egy ilyen alkalommal kérlek benneteket, hogy gondoljatok a mi nagy schönstatti családunkra is, és írjátok meg ezeket a vicces, jópofa mondásokat, hogy így is gyarapodhasson kincsestárunk. A meglévő készleteink végesek, ezért nagyon jó lenne, ha minél többen küldenétek akár régebbi vicces történeteket.

Köszönettel! A rovat szerkesztője

Kisfiam, Tomi (6) beszélget a szintén 6 éves Jázival...

Jázi: – Tomtom, engem te érdekelisz a legjobban!

Tomi: – Engem meg a foci!

Laura (7) és Hunor (4) beszélgetnek!
– Laura, hallok valami hangot, szerintem *légyszállító repülő!* (????)

– Nem, Hunor, szünyogirtó...

Négyéves Petikém elmélyülten építi a kockákból a tornyot, látom, már épp az utolsót teszi rá, nagyon magas és labilisan áll.

– Vigyázz, óvatosan rakd rá! – mondom izgatottan.

Petikém teljes nyugalommal. – Nyuggi, anya, imádkoztam! (És a torony valóban a lábán maradt.)

A legnagyobb kislányom (7) az élet nagy dolgairól kérdezgetett, hogy honnan lehet tudni, hogy ki az Igazi. Nagy magyarázkodásba kezdtem, a végén összegeztem a lényegét: – Anya, akkor ez olyan, mint a cipővásárlásnál. Van, amikor egyből megtetszik egy cipő, máskor meg sokat fel kell próbálni, és akkor se biztos, hogy passzol...

Lilla (4): – Felhívom a papát, nem a simát, a dédit.

Unokahúgommal beszélgetek telefonon, felköszöntöm 12. születésnapja alkalmából, és kicsit faggatom, hogy hogy érzi magát mostanában. Lelkesen mesél, nagyon jó passzban van. Sommázom:

– Szóval akkor jól érzed magad a bőrdobban?

Miután letettem a telefont, uzsonnázgató kétévesünk megkérdezi:

– Kivel telefonáltál, mama?

– Sárival, tudod, az unokatestvéreddel, most volt szülinapja.

– És? Jól érzi magát a börtönben?

Ritkán látott barátainknál jártunk látogatóban. Gyerekeik faggatni kezdték kétéves kisfiunkat: – Neked mi a neved?

– Izsák! – jön a határozott válasz.

– És a másik neved?

– Izsák koma! – mondja kicsit halakabban. Nevetés után kérdi a nagyfiú:

– Jó, akkor a harmadik neved micsonda?

Rövid gondolkodás után rávágja:

– Sasszemű!!!

SCH hírek

Átutalta a NAV a 2011. évi felajánlásokból származó 1 %-ot, 1 640 852,-Ft-ot.

Tilmann atya bejelentette, hogy nem tud évente Magyarországra jönni, és itt családokat fogadni az egészségi állapota miatt. Münchenben továbbra is szívesen fogadja a tanácsra vágyókat.

2011. december 21-én kifizettük a Diós ház utolsó számláját. Erre az építkezésre van 6 200 000 Ft adósságunk, melynek rendezéséhez továbbra is kérjük szépen adományaitokat.

A szilvesztert három család töltötte Óbudaváron. 23.15-kor Vértessaljai János hálaadó igeliturgiát tartott a kápolnában, ahol felolvastuk és az oltárra helyeztük a Magyar Schönstatt Család hálaadását a 2011-es évre. Honlapunkon megtalálható hálaadásunk szövege.

2012. január 7-én technikai zsinat volt Óbudaváron. A gazdálkodás, az építkezések, az új civil törvény, a családnapi lebonyolítása, Oázis újságunk, a Családakadémia tevékenysége és a kiadványok szerepeltek napirenden. Honlapunkon megtalálható a rendezvény összefoglalója.

Saját felajánlásból elindította egyik családunk a központ szennyvízcsatornázásának tervezését.

A Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézetnek a „Családbarát közgondolkodás elősegítése” c. pályázatán az egyesület nyert 600 000,-Ft-ot.

Közeledik az adóbevallás és az 1% felajánlás ideje.

Kérünk Benneteket, hogy ajánljátok fel adótok 1%-át a Magyar Schönstatt Családot képviselő Családok a Családdért Egyesületnek, adószám: 19265836-1-19.

Ha lehetőségetek van rá, kérjétek meg erre másokat is.

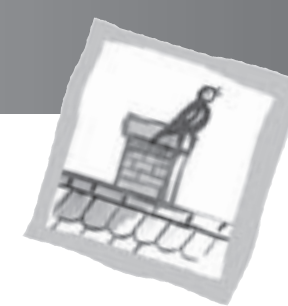
Akkor is érdemes felajánlani az 1%-ot, ha a gyerekkedvezmény miatt 0 Ft az adótok, mert az egyesület számára nagy jelentősége van annak, hogy hányan támogatják.

Ha saját magatok készítitek az adóbevallást, akkor az úrlapon töltsétek ki a megfelelő részt. Elektronikus beadásnál is van erre lehetőség.

Ha a munkáltatótok készíti a bevallásokat, akkor május 11-ig kell eljuttatni nekik lezárt borítékban a rendelkező nyilatkozatot, melyben szerepel az egyesület neve, adószáma, és a boríték a ragasztott felületen átmenően alá van írva általatok. A borítékra rá kell írni az adó-azonosító jeleket.

A bevallástól függetlenül is el lehet küldeni a rendelkező nyilatkozatot az adóhatóságnak a fentiek figyelembevételével május 24-ig.

Előre is köszönjük fáradozásotokat.

Hirdetmény

A budapesti schönstatti fiú és lány ifjúsági mozgalomban a tavalyi évben megszületett az igény egy saját közösségi helyre, amely otthont adhat a közösségeinknek, otthont a programjainknak. Ezért a célért 2011. szeptember 24. és 2012. június 23. között imakilenced hirdettünk meg. Ez idő alatt az imádságon, örömeink és nehézségeink felajánlásán kívül Kantenich atyának otthonossággal, otthonnal kapcsolatos szövegeit, gondolatait is olvassuk. A közösségi helyért végzett Kilenced fontos célja szándékunk komolyságának a bizonyítása, a közösségi hely ügyének élővé tétele, és a figyelemfelhívás. Kilencedünkhöz a közösségi hely honlapján lehet csatlakozni: kozosseghely.schoenstatt.hu. Erre a honlapra várjuk, és itt jelentjük meg a különböző adományokat, imákat, felajánlásokat, ötleteket, jó tanácsokat.

Az előttünk álló félévben szeretnénk megtalálni azt a helyet, amelyet majd otthonunknak mondhatunk. *Budapest*

belső kerületeiben keresünk egy 30-50 m²-es, legalább egy szobás, teakonyhával és vizesblokkal (vagy ezeknek a lehetőségével) ellátott szuterént, pincehelyiséget, lakást vagy beépített tetőteret. A helyiségre középhosszútávon (5-10 évre) szeretnénk szerződést kötni. Vagy szívesen bérelnénk egy rossz állapotú, használaton kívüli helyiséget, amelyet felújításért cserébe használnánk.

Az így kialakítandó közösségi helyünkön csoport-összejeveteleket, filmklubot, előadásokat, képzéseket, imákat, gyerekvigyázást szerveznénk, és szeretnénk egy schönstatti könyvtárat is létrehozni, amely elérhető az ifjúság számára.

Kérjük, amennyiben környezetében tud ilyen bérelhető vagy használaton kívüli helyiségről, **április 21-ig**, a közösségi helyért szervezett jótékonyági koncert időpontjáig keressen meg minket.

Ha szívesen támogatná anyagilag kezdeményezésünket, az alábbi számlaszámra várjuk adományát:

Családok a Csaláért Egyesület:
73200134-10000434

Megjegyzés rovatba: közösségi hely

Köszönettel a szervezők nevében:
Ther Tamás (thertom@gmail.com)

Megjelent a „Fotók könnyedén” jegyzet második része, ami-ben a fénykép kompozíciójáról olvashattok, hogy mitől jó egy kép. Sok gyakorlati tanácsot kaphatunk a fényképezéshez Kristek Andrástól, az anyag szerzőjétől, ajánljuk figyelme-tekbe! (oasis.schoenstatt.hu)

Muzsika a közösségi helyért

A budapesti schönstatti fiú és lány mozgalom jótékonyági koncertet szervez április 21-én, 18 órától, a Párbeszéd Házában. A koncerten összegyűjtött adományokból egy közösségi hely megvásárlását, felújítását vagy bérletét tervezzük, amely otthont adhat programjainknak. A kiválasztott helyet az este folyamán fogjuk első alkalommal bemutatni. Ügyünkről bővebb információkat a közösségi hely honlapján találhat: kozosseghely.schoenstatt.hu. Cím: Párbeszéd Háza, 1085 Budapest, Horánszky u. 20.

Jegyárak: Diák – 500 Ft, Felnőtt – 1000 Ft

A jegyekből befolyt összeg pusztán a terembérlést fedezi, további adományait a koncert helyszínén elhelyezett perselyekbe várjuk. Köszönjük!

Műsor:
J. S. Bach: Esz-dúr prelúdium és fuga (WK. II.)
Schumann – Liszt: Szerelmi dal (Widmung)
Schubert: Asz-dúr impromptu (Op. 90. No. 4.)
Liszt: Holtak emlékezete
Előadja: *Uzsaly Bence* – zongora -szünet

Buxtehude: In te Domine speravi
Liszt: Pater noster
Elgar: Ave verum corpus
Arcadelt: Ave Maria
Verdi: Rabszolgák kórusa a Nabucco c. operából
Bárdos: Első népdalrapszódia
Előadja a *SZERÁF Kórus*, zongorán közreműködik *Juhász Erika*, vezényel *Uzsaly Bence*

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben ott vagyok közöttük.” (Mt. 18,20)

Imakör

Mindenkinek az életében vannak olyan emberek, dolgok, vagy akár saját maga, amiért jó volna imádkozni, amiért jó volna, ha többen imádkoznának. Erre a célra találtuk ki az imakört.

Csak írnod kell egy e-mailt a bartaljulcsi@gmail.com-ra. Ezeket az imaszándékokat összeírom minden hónapban. Ha 10-e előtt küldöd, akkor fog bekerülni az adott hónapi imakörös levélbe. Természetesen az imakörös levélbe minden névtelenül fog bekerülni, nem kell ettől se tartanod. Mi imádkozunk az imaszándékokért. Továbbá, bármikor lehet csatlakozni az imakörhöz, ez nem jár semmiféle egyéb elkötelezettséggel. Nem kell időközönként részt venni valamin. Természetesen, ha valaki csatlakozik, akkor azt vállalja is, hogy imádkozik az adott imaszándékokért.

Várom az imaszándékaidat!

Ha bármi kérdésed van, nyugodtan fordulj hozzám.

Az imakör vezetője: *Bartal Julcsi*

Magyar
Schönstatti
Fiúmozgalom

Fiútáborok 2012

Kedves Fiúk, kedves Szülők!

Természetesen idén is megtartjuk hagyományos fiútáborainkat. Az alábbiakban szeretnénk rövid tájékoztatást nyújtani ezek helyeiről, időpontjairól és vezetőiről:

Felső: 2012 június 30. – július 7. Sarvaly-forrás, Sümegprága
(táborvezető: Horváth Gergő, gergely28@freemail.hu)

Alsó: 2012 július 8. – július 14. Sarvaly-forrás, Sümegprága
(táborvezető: Palásthy János, janos@palasthybt.hu)

Középiskolásoknak: 2012 július 22. – 29. Monostorapáti
(táborvezető: Csermák Péter, peter@schoenstatt-patres.org)

Részvételi díj: 12000-13000 Ft

Jelentkezési határidő: június 10. (Az ezt követő jelentkezés díja +1500 Ft)

Jelentkezés módja: A honlapunkon (fiuk.schoenstatt.hu) található űrlap kitöltésével és beküldésével.

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom 22 éve szervezi nyári fiútáborait, és eme nagyszerű tradíciótól idén sem kívánunk eltérni. Továbbra is számíthatok erdei sátrazásra, nomád körülményekre, nagy kirándulásokra, izgalmas akadályverse-

nyekre és számos újdonságra. Várjuk a régi motorosokat, de az elmúlt évek tapasztalatai alapján joggal reménykedhetünk, hogy sok új táborozót is köszönhetünk majd.

További részletekért bátran keressétek a táborvezetőket, vagy látogassatok el honlapunkra, ahol a tavalyi beszámolókat olvasva ízelítőt kaphattok táboraink hangulatából, vagy felidézhetitek a közös emlékeket.

Mindenkit sok szeretettel várunk!

A szervezők

Lányhírek

Szeretettel hívunk, és várunk minden 16 év fölötti lányt a **tavaszi lányhétvégére**, melyet 2012. április 27–29 között lesz Székesfehérváron. Jelentkezni a bartaljulcsi@gmail.com e-mail címen lehet. Bővebb információkért látogass el a lanyok.schoenstatt.hu-ra.

Kialakultak a 2012-es nyári lánytáborok is, melyek sorrendje a következő:

16–18 éveseknek: 2012. július 8.–14.

18+-os lánytábor: 2012. július 14.–20.

13–15 éveseknek: 2012. július 22.–28.

Helyszín: Óbudavár

Nomád lánytábor: 2012. július 29. – augusztus 4.

A táborokra **jelentkezni** a bartaljulcsi@gmail.com címen lehet. Bővebb **információk** a lányhonlapon lesznek megtalálhatóak: (lanyok.schoenstatt.hu-n)

A **kislánytábor** időpontja az idén:

2012. július 29. – augusztus 3.

Helyszíne: Dömös

Jelentkezés telefonszámmal:

schumicky.ildi@sch-ps.hu

Minden 1–4. osztályt végzett kislányt szeretettel várunk!

Schumicky Ildikó

Kedvcsináló a tavalyi táborozók beszámolóiból:

„Nekem nagyon tetszett ez a tábor. Fárasztóak voltak a kirándulások de nagyon jól esett. Élveztem a dunaparti sétákat. Nagyon jó volt amikor felülhettünk Fekete szépségre. Szuper volt a futóverseny is. Jók voltak a játékok is, és az is, hogy odajött Detti, Ilus és Barbidó. Tetszett a tábortűz!”

„Köszönöm szépen ezt a lánytábort. Nagyon jól éreztem magam. Szép volt ez a Dömös. Finomak voltak az ennivalók, és még jó volt a hajfonás és az imák.”

CSAK 9. küldetésünnep

Mit kaptunk a CSAK 9-től?

Elmentünk egy étterembe. Rendeltünk egy kis vacsorát.

Hét fogást kaptunk, nagyon kedvező áron, akciósan. Az ünnepi vacsora elhúzódtott, több mint két évig ültünk az asztalnál, élveztük a finom falatokat.

Előétel: meghívás frissen tálalt feladatokkal

Leves: bánat és megkönnyebbülés könyve

Főétel: (konyhafőnök ajánlata) házastárral töltött idő

Köret: barátainkkal töltött idő

Saláta: nyers, adalékanyagoktól mentes gyermekeinkkel töltött idő

Desszert: derűs percek komoly tudásszippal leöntve

Ital: szívek pezsgése

Hamarosan megnyitjuk saját kisvendéglőnket.

András és Rita

December 3-án a Családakadémia 9. évfolyamának küldetésünnepére gyűltünk össze a soproni Szent Imre templomban. A Szentmise végén Dr. Pápai Lajos megyés püspök atya átadta Busa Csaba és Katalin, Dr. Horváth Csaba és Gréta, Gönczöl Etele és Veronika, Nádudvari András és Rita, Maros Ervin és Ágnes, Németh Zoltán és Nóra, Papp Géza és Tímea házaspároknak a diplomákat.

További beszámoló: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Hirlevel.html>

Lakást kerestünk – otthon találtunk

Mostanában lesz egy éve, hogy rátaláltunk közös otthonunkra. Ennek kapcsán egyik nap előkerestük az akkori levelezéseinket, naplókat, naptárakat – jó volt nosztalgizni, visszaidézni azt a hat hónapot: hogyan kezdtük, milyen álmaink, elképzeléseink voltak, és hogyan alakította mindez a kapcsolatunkat.

A hosszú kollégiumi, illetve otthon töltött, néhol konfliktusokkal teletűzdelt évek kellőképpen megérlelték a vágyat mindkettőnkben, hogy saját otthonunk legyen, és szüleinknek hála erre lehetőségünk is volt – már csak meg kellett találni az igazit. Szép volt, hogy még jóval a nehézségek megjelenése előtt tisztáztuk, hogy akármi is lesz, akárhogy is lesz, mindenképpen azt tartjuk szem előtt, hogy a békét, az összhangot megőrizzük mind a szüleinkkel, mind egymással, mind Istennel.

Nehézségek pedig jutottak bőven. Mikor nekiláttunk a lakáshirdetések átrágásának, ötleteink, elvárásaink voltak szép számmal – tapasztalatunk annál kevésbé. Alapvetően a lehetőséget kerestük mindenben: legyenek falai, amiket szükség esetén akár le is bonthatunk, legyen fűtés, vil-

lany, víz, fény. Százzámra böngésztük végig az ajánlatokat, sorra szerettünk bele alaprajzokba, fényképekbe, elképzelésekbe. Aztán sorra ábrándultunk ki a zajból, a sötétből, a beázásokból, az ésszerűtlen elrendezésekből, amik a helyszínen rögtön kiderültek. Persze készültünk rá, hogy nem lesz könnyű a keresgélés, igyekeztünk nem beleélni magunkat semmibe, de az ötödik-hatodik-sokadik rákészülés majd csalódás után már nem vettük olyan békésen az akadályokat.

A legnehezebb mindig az volt, mikor nem mi mondtunk le egy lakásról, hanem a szülőknek nem tetszett valami, vagy mások éppen az orrunk előtt vittek el. Ilyenkor ugyanis nem csak arról volt szó, hogy elégedetlenül hagytuk ott a helyszínt, és újra vethettük bele magunkat a hirdetések tengerébe, hanem a szülőkkel, vagy a Jóistennel való kapcsolatunk került megmérettetésre. Utólag már nem nagy ügy, de akkor nehéz volt, hogy ne hagyjuk személyes konfliktussá válni a problémákat, és tudjunk ráhagyatkozni szüleink hozzáértésére és a Gondviselésre.

Egyszer különösen beleszerettünk egy lakásba: csendes környék, jó közlekedés, világos szobák, némi átalakítanivaló, ráadásul tartozott hozzá egy kis kertész és egy műhely. Miután mindent megnéztünk, az ingatlanközvetítő elmondott néhány fontos tudnivalót, és azt is, hogy egy hete egy fiatal párnak szintén nagyon megtetszett a lakás, de aligha-

nem mégsem tudják megvenni, mert nem kaphatják meg a vásárláshoz szükséges hitelt. Úgy tűnt, hogy nyert ügyünk van! Nagyon boldogok voltunk: úgy éreztük, annyi keresgélés után már megérdemeltük, hogy rátaláljunk a leendő otthonra. Hazafelé mértük, mennyi idő alatt fogunk majd innen bejutni a városba, tervezgettük, mit hogyan kell átépíteni. Közben próbáltuk nem beleélni magunkat, de azért éreztük, hogy ez most más.

Másnap jött a telefon, hogy a fiatal pár mégis kapott hitelt, és így ők veszik meg a lakást. Ezt elég nehéz volt elfogadni. Már olyan közel álltunk a célhoz, és biztosak voltunk benne, hogy ennél jobb nem lehet! Imádkoztunk is érte sokat, és hálásak voltunk, hogy a Jóisten elvezetett minket a tökéletes otthonhoz. Igazságtalannak éreztük, hogy ismét ott vagyunk, ahonnan elindultunk – sőt: annál is mélyebben, hiszen miért volt szükség erre az egész játékra? Miért nem kapta meg az a pár egy nappal korábban a pénzt, hogy ne is lássuk, miről csúszunk le? Végül sok-sok bosszankodás és beszélgetés után kicsit megerősödünk, és megpróbáltuk meglátni a történet másik oldalát is: az a másik pár is hozzánk hasonló cipőben járhatott, ők is már ki tudja, mióta keresgélnek, és most milyen boldogok lehetnek – ha az ő vágyuk teljessé, bizonyára mi sem leszünk elfe-

lejtve. Újabb nagy levegőt vettünk, és folytattuk a kutatást.

Ezek után még jó néhány hasonló történet által lettünk erősebbek. Mindig nehéz, de szép feladat volt ezeket a hullámsokat viselni, és magunkban kimondani, hogy „akkor is szeretlek” – akár a szülők elképzeléseiről, akár a Jóisten elfátyolozott szándékairól, akár a másik lelkesültségéről-levertségéről volt szó. Érdekes volt észrevenni, hogy felváltva kaptunk erőt a folytonos újrakezdéshez: míg egyikünk ismét nekiveselkedett a többnyire már kívülről ismert hirdetések átböngészésének, a másik időt kapott az erőgyűjtéshez.

Végül a „befutó” szinte illetlenül könnyen érkezett. Úgy éreztük, tálcán tolt a Jóisten éppen akkor, mikor már az időből is kezdtünk kifutni, és a lelkesedésünk is fogytán volt. Külön ajándék volt, hogy bár ha korábban nagyon ragaszkodtunk volna a saját akaratunkhoz, szüleink abban is támogattak volna bennünket, de sokkal jobb volt így, megtapasztalhattuk azt, hogy a legvégén teljes egyetértésben hoztuk meg a döntést. És egészen biztos, hogy messze nem szeretnénk annyira ezt az 50 négyzetmétert, ha mindezek a kisebb-nagyobb harcok, elkeseredések és feltápaszkodások, „csakazértis” imádkozások nem tették volna számunkra igazán vágyott otthonná ezt a lakást.

Gyerekkori álmom

Kiskoromban, nem is olyan régen, minden álmom egy hörcsög volt. Lehetőleg aranyhörcsög, mert a bátyámnak is az volt, és sokat mesélt róla, hogy az milyen jó fej, aranyos kis állat.

Könyörögtem anyuémnek, hogy hadd kaphassak végre egyet, de sokáig csak ezt mondták: „Tudsz majd vigyázni rá, gondoskodni róla?” Erre csak nevettem egy jót, hát persze, egy tízcentis állat, hogyne tudnék gondoskodni róla?! Aztán végül is beleegyeztek, ha csinálok neki helyet, adok neki megfelelő otthont, viselem gondját, és persze a saját zsebpénzemből finanszírozom mindezt. A régi akvári-

umot kipucoltam, lesöpörtem az egyik polcomról a holmikat, így készítve neki helyet, elmentem az állatkereskedésbe, és elköltöttem az összes pénzemet egy csomó forgácsra és persze a várva-várt

aranyhörcsögre. Olvastam róla szakirodalmat (egy-két bekezdést) hogy mit szeret enni, tettem be neki tehát tápot, paprika maradékot, egy kis tálkába vizet és WC-papír gurigát, amit szétrághat, hogy koptassa a folyton növvő fogait.

Kb. két hónapig volt érdekes a dolog, aztán már kezdett kicsit zavarni, hogy folyton fejben kell tartani az ételmezését. Meg persze a forgácsot is hetente cserélni kellett, amikor már nem lehetett szemet (orrot) hunyni a bűz felett. Aztán, hogy a hörcsög éjszakai állat, az pont egy másik bekezdésben lehetett, mert nekem új infó volt. Egész nap, amíg gyönyörködhetnék benne, semmit nem látok belőle, csak egy halom WC-papír törmelék, amivel betakarózott. Éjszaka viszont, amikor aludnék, megállás nélkül hallok a sötétben a mászkálását, szörcsögését, forgács-zörgését, apró karmok üvegfalon történő hegyezését. Jaj, de jó.

Aztán egyszer felhalmozta a sok WC-papírt és forgácsot, épített egy dombot belőlük, és kimászott. Persze éjszaka. Természetesen a megtalálása kizárólag az én feladatom, hiszen enyém az állat, én viselem gondját stb. Csavard fel a szőnyeget még ma éjjel... csak épp buli nélkül. Búrtortogatás, emelgetés programja következett, míg végre egy sötét, keskeny zug mélyén az elemlámpa fényében megcsillant a kis fekete riadt szempár. Amikor benyúltam érte, akkorát harapott az ujjamba, hogy mikor üvöltve kirántottam a kezemet, még mindig rajtam csüngött a hörcsög a szépen kifent fogaival kapasz-

kodva. Nem kis lendülettel vágtam be a terráriumába, és amikor ijedten menekült volna vissza a forgács rengetegbe, már nem volt hova, mert addigra én már a negyedére csökkentettem a halmát, nehogy megint ekkora várat építsen belőle.

Egyszóval sok bosszúságot okozott a kis vakarék, de a szüleim noszogatására megerőltettem magamat, és keresni kezdtem benne a jót. Végül is ő az enyém, hozzám tartozik, én hívtam őt ebbe a lakásba. Legkisebbként itt mindenki rólam gondoskodik, én viszont őrá. Szeretem őt, bár a szeretetemet nem viszonozza, és a gondoskodásom jelei neki természetesen. Hogy van kaja, ital, puha kis vacska, mind magától értetődik. Később esett le a tantusz, hogy

azért bírtam nagyon ezt a hörcsögöt, mert kísértetiesen hasonlít rám. A szüleim hívtak erre a világra, és a sok szépség és öröm mellett biztos sok nehézséget is okoztam nekik. Ráadásul mindegyik megvan, és ez számomra sokszor természetes. Aztán kamaszkoromban a bűz és az éjszakai élet is felerősödött... Akárcsak egy hálátlan hörcsögnél. Ha eltűnök, a szüleim szinte az egész világot felforgatják értem. És még én vagyok dühös, hogy tök ciki, hogy ilyen kétségbeesetten keresnek, és miért nem volt evidens, hogy a haveroméknál töltöttem a hétvégét? Nem mondtam? Ja, mindegy.

Szóval akkor is szerettem ezt az állatot, ha pont ilyen kis hülye volt...

Együttjárás – „Akkor is szeretlek”

Talán nem mi vagyunk a legjobb pár, akik beszélhetnek erről a témáról, mert már hét éve együtt vagyunk ugyan, mégis úgy érezzük, hogy a kapcsolatunkból szerencsére hiányoznak és hiányoztak az „akkorok”. Amikor más párokat hallgatunk, vagy egy beszélgetés alkalmával szóba kerül, sokszor komolyan el is csodálkozunk. Tanulhatunk, jó körülmények között élünk, szeretjük egymást. Miért is lenne olyan nehéz nekünk, min veszekednénk? Sokszor azt látjuk magunk körül, hogy a problémákat a párok néha „gyártják” maguknak, valahogy mindketten saját maguk körül fogognak, és nem azon igyekeznek, hogy a másikra figyeljenek. Melyikünk

a fáradtabb, kinek nehezebb a munkája, az egyeteme, a családja, „nem értékelsz eléggé”. Ezek olyan apró megjegyzések, viták, amelyek sokszor elmérgesedhetnek, pedig nincs igazán reális alapjuk, felesleges játszmák, amelyeket egyszerűen ki lehetne hagyni – pusztán szeretetből.

Persze vannak valódi nehézségek, problémák. Szerintünk nagyon fontos a helyes, mély önismeret, és az, hogy tisztázzuk (elsősorban saját magunk számára) a kapcsolataink kereteit, a közös célokat, hogy mit várunk magunktól és a másiktól. Összejönni valakivel könnyű, az első pár hónap mindig egyszerű, aztán sokszor látjuk magunk körül,

hogyan az emberek megijednek, ahogy komolyabban megismerik a másikat, és szembekerülnek a megoldandó feladatokkal. Ilyenkor könnyebbnek tűnik kilépni a dologból, mint belátni, hogy a párkapcsolat munka is, amelyet első sorban saját magunkon kell elkezdeni. Az önismeret meg azért fontos, mert ha tisztában vagyok a saját értékeimmel, akkor az egy olyan magabiztosságot, szilárdságot ad, amely megelőzi azt, hogy a fent említett felesleges játszmákban akarjak bizonyítani magam és a másik előtt. Nem támaszkérésről, öngazolásról fog szólni a kapcsolatomban, hanem a közös épülésről.

Lehet, hogy közhelyesen hangzik, de mégis ide kívánczok: tisztáznom kell magamban, hogy mit is jelent ez a „szeretlek”. Gyakran mondjuk, és talán azt hisszük, értjük is, egyszer mégis egy kétórás beszélgetésbe került, míg valamit ki tudtunk hámozni a szó valódi jelentéséről, tartalmáról. Márpedig, ha ezt átgondoljuk magunkban, akkor sok min-

den „alapértelmezett” válik: elfogadás, odafigyelés, odafordulás, önzetlenség.

A másik ismerete pedig segíthet elfogadni a hibáit. Ha tudom, hogy honnan jött, hogy milyen valójában, akkor megérthetem a viselkedését, meg tudom válaszolni, hogy miért olyan, amilyen. Ez a konkrét helyzetben nem feltétlenül segít, mert akkor lehet, hogy az indulatok dolgoznak, de hosszútávon mégis segít elfogadnom – márpedig ez számít igazán. Számunkra nagyon hangsúlyos dolog, hogy mit tanulhatunk a másiktól és az adott szituációkból. (Nem csak a párkapcsolatban, de a mindennapokban is.) Éppen ezért ezek az „akkorok” is fejlődési lehetőséggé válnak, nem a másik, hanem a saját magam számára. Azt tapasztaltuk, hogy egymásra mindig indirekt módon vagyunk hatással, úgy csiszolódunk össze a leginkább, ha nem akarjuk erővel megváltoztatni a másikat, mert az csak frusztrációt, feszültséget szül.

Összefoglalva azt gondoljuk, hogy a dolog kulcsa az önismeret, az, hogy magunkban tisztázzuk a párkapcsolat kerekeit és az elérni kívánt közös célokat, ami akár saját magunkon is túlmutat. Ha ez megtörténik, tudni fogjuk, mit várunk el magunktól, és mire számíthatunk a másiktól. Ilyenkor tapasztalataink szerint a kapcsolat mélysége, az örömök mellett eltörpülnek ezek a címben említett „akkorok”.

Nikolett, Csaba

Kedves Fiatalok!

Kérünk benneteket, írjátok meg nekünk a tapasztalataitokat! Nálatok hogy működik ez az „akkor is szeretlek”? Hol a határa? Mikor kell elfogadás helyett szakítani?

Borostyánkert

Miert is lettünk „Borostyánkert”? Erre igen egyszerű a válasz... mert a Szűzanya ezt a nevet adta. Nem volt egyszerű, se gyors a választás, de mindenki úgy érezte, ennél szebb, jobb nevet nem is kaphattunk volna.

Szerettünk volna olyan nevet találni, ami magába foglalja azokat az eszméket, amik számunkra nagyon fontosak.

Az összes név, ami a névválasztás során szóba jött, mind szép és frappáns volt, de egyik sem volt az igazi. Mind egyikből hiányzott valami...

És akkor Kantenich atya életét olvasva rábukkantunk a „Mária-kert” motívum-

tük, ezt a nevet mégsem választhatjuk magunknak. Végül, a sok imának köszönhetően, Mária nevet adott új kis Kertjének, és „Borostyánkert”-nek nevezte el. Ahogy a Borostyánkert a Mária-kerten belül egy kis kert, úgy mi is Schönstatton belül egy kis csoport vagyunk.

A név magába foglalja az összetartó közösséget. Mi is szeretnénk olyanná válni, mint a borostyán. Ahogy összekapaszkodva húzzák felfelé egymást a levelek, úgy szeretnénk mi is egymást Isten felé húzni. Ez jelképezi számunkra a célt, hogy minél közelebb kerüljünk Istenhez, együtt, öröközden, ahogy a borostyán. A név (Bor+Ostya) emlékez-

ra. Mivel nem csak Kantenich atya egész életét, de a nővérek életét is végigkísérte ez a motívum, ezért ennek nagy jelentősége van Schönstattonban. A mi csoportunk (most még) „igen kicsike”, ezért úgy érez-

tet minket arra, hogy mi is Krisztus élő eszközei vagyunk. Ennek megfelelően kell élnünk, szeretnünk, és átadnunk magunkat Istennek, ahogy egykor Ő is feláldozta értünk életét.

Ez a másfél év lehetőséget ad arra, hogy mi, egy kertet alkotva, egymást erősítve, rábízunk magunkat a „kertészünkre”, Szűzanyánkra, aki olyanná formál, nemesít bennünket, hogy Urunknak mindenkor jó eszközei lehessünk!

Február 11-én megkezdődött Kertünk formálása. Óbudaváron, Gertrúd-Mária Nővér vezetésével megismerkedtünk „személyiségünk titkaival”. Mindenki mélyen, mégis máshogyan hatott a hétvége. Néhányan beszámoltak, hogy számukra mit jelent a Borostyánkert, miért is jelentek erre a „képzésre”.

„Amikor már éppen úgy gondoltam, hogy ez nem teljesen nekem való, és nem is fér bele az időmbe, kaptam egy e-mailt, aminek hatására még egyszer átgondoltam, és szerencsére végül mégis úgy döntöttem, hogy elmegyek. Már az első találkozás is elég volt ahhoz, hogy boldogan mondhassam, hogy a Borostyánkerttől még többet kaptam, mint amit vártam.”

„Mária kertjében egy kis virág lenni – ez a gondolat, kép érintett meg nagyon. Egy új szemszög, amely által megvizsgálhatom magamat, azokat a helyszíneket, ahol helyt kell állnom, a kapcsolataimat, az engem körülvevő embereket, azokat a tulajdonságokat, amikben fejlődni kell, és mindezt egy imádsággal, gondo-

san kiválasztott közösségben! (Mert teljesen biztos, hogy nem véletlenül, csak a szél által sodorva jött össze ez a társaság!!) Remélem, hogy az együtt töltött minőségi idő, a sok elmélkedés, a gondolataink megosztása mindannyiunk számára gyarapodást fog hozni, és erősebb gyökereket verhetünk abba a földbe, amibe elültettek minket – a környezetünk, embertársaink, a világ örömeire.”

„Nekem már a kezdetektől fogva annyi erőt és energiát adott, hogy a hétköznapiakban is tudjam Isten szeretetét sugározni mások felé. Az előadások segítettek megtalálni önmagam, és segített teljesen magamba nézni, elmélyülni, elcsendesedni. Ami még szépíti a Borostyánkertet, hogy ez alkalomból elindítottuk körünkben a Zarándokszentélyt.

Örülök, hogy a lányokkal rendszeresen találkozhatok, együtt formálódhatunk, és egyre közelebb kerülünk a Szűzanyához, és általa Istenhez.”

Azt gondolom, hogy a Szűzanya gondosan választott ki, és hívott meg minket Kertjébe. Kentenich Atyával segítenek, nevelnek minket, hogy életünkkel Schönstatt eszméjét tudjuk sugározni az emberek felé. Hiszem, hogy Mária mindenkor velünk van, és gondoskodik rólunk!

MPHCEVI!

NEMZETI CSALÁD- ÉS
SZOCIÁLPOLITIKAI INTÉZET

Ez a szám a Nemzeti Erőforrás Minisztérium, mint Támogató és a nemzeti család- és Szociálpolitikai Intézet, mint Pályázatkezelő támogatásával jelent meg.

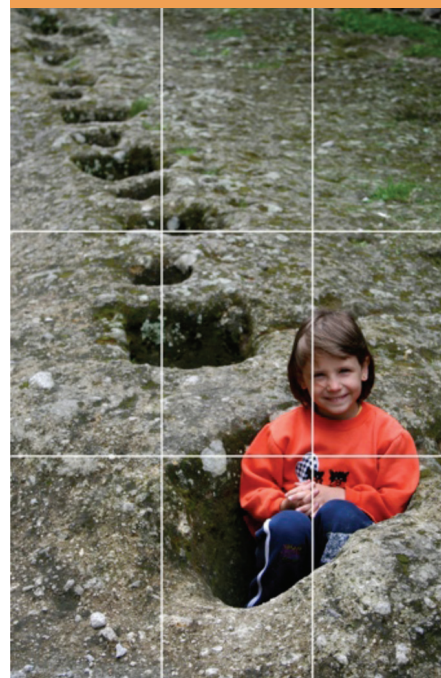
NEMZETI ERŐFORRÁS
MINISZTERIUM

Borostyánkert

CSALÁDI KÉPEK KÖNNYEDÉN Kompozíció

oazis.schoenstatt.hu

Mitől jó egy fotó? Egyszerűen fogalmazva: attól, hogy egy jó témát jól fényképezünk le. Egyrészt technikailag helyesen, másrészt pedig jól komponálva. De fontos, hogy hiába jó a technika (pl. éles egy fotó), ha nem jön át a kép üzenete, ha nincs benne lélek! Tehát a nagy kérdés az, hogy milyen kompozíciós eszközökkel tudom az elképzelt üzenetet átadni? Ebben az eszköztárba tartozik a már említett szűkebb kép kivágás és kevesebb képelem alkalmazása, vagy a megfelelő háttér elérése a helyes nézőponttal. Ugyanakkor van még számos elv, amit a művészek rendszeresen használnak, bár időnként pont ezek megszegése adja az igazán jó eredményt. Ebben a fejezetben ilyen általános elvekkel szeretnék ötleteket adni neked.

Aranymetszésbe komponált lányomat a pulóver színe is kiemeli a háttérből. A bal felső sarokból hozzá vezet a szemet a gödrök vonala. A vidámpark hordójában viszont középre kellett komponálni a dongák sugárirányú rajza miatt.

„Bevégeztetett”

Ki korbáccsol üt,
Ki keresztet ácsol,
Ki csak egyszerűen
nem ad magából...

Kosinsky Ágnes

